

Černý Lord,
nekomerční umělecký server uvádí:

Lovec bestií

Sborník fantasy povídek; hudební kompilace
metalových skupin (přiložený CD-ROM disk)

Dan Pánek
John Pustard
Josef Spurný
Lord Albert Ryba

Přiložené CD:
kompilace metalových
skupin, obsah serveru

Černý Lord
Literární Server

Fantasy - Sci-fi - horor
<http://totow.cernylord.cz>

Černý Lord – Lovec bestií: sborník povídek, hudební kompilace

Copyright © 2003-2011 under free ZOA license:

Dan Pánek

John Pustard

Josef Spurný

Lord Albert Ryba

Copyright © 2010 – Cover Illustration by Kristýna „Jara Row“

Benediktová (poison-poppys.mysteria.cz)

Copyright © 2010 – Edition by Petr Hyťha, DiS.

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-254-8994-9

Obsah

Obsah.....	5
Slyšte slova nejvyššího z Ásů! (Josef Spurný)	7
Hrdina z krve ukutý (Josef Spurný)	21
V pekle bude ráj (John Pustard).....	29
Uprchlík (Lord Albert Ryba)	32
Lovec bestií (Dan Pánek)	49

Slyšte slova nejvyššího z Ásů! (Josef Spurný)

Rušná křižovatka v centru Prahy právě prožívá dopravní špičku. Dvě dopravní tepny, ulice Sokolská a Ječná, sem každou minutou přivádějí desítky chvátajících automobilů s jejich nervózními řidiči. Co chvíli kolem prosviští červený vůz tramvaje napěchovaný až po okraj cestujícími, kteří se zběsile ohánějí lokty, aby uhájili svůj kousek prostoru a své peněženky. Všichni někam pospíchají – do práce, do školy, na nákupy. Je to místo s tak vysokou koncentrací stresu a vzteku, že by tam mohla žít skupina i pěti emocionálních vampýrů v naprostém blahobytu. A celé to řídí jen pár světel. Červená – stůj! Zelená – volno! Jak prosté. Každý, kdo tudy projíždí nebo prochází, sleduje ta světla jako v transu. Těší se, až spatří zelenou, netouží po ničem jiném na celém světě. Křižovatka každého pohltí a vnutí mu svá pravidla. Sleduj světla! Červená – stůj! Zelená – volno! Čekej na zelenou! Čekej! Zelená! Volno! Zelená! Tak už, sakra, jed’!

Klakson se roztroubil jako roztoužený jelen v říji.

„Dej mi svátek,“ zamumlal si bankovní úředník Jan Penc jen tak pro sebe, bylo to však adresováno řidiči pick-upu, který na něj zuřivě gestikuloval ve zpětném zrcátku. Motor zařval a auto blyštící se novotou svižně vjelo do křižovatky. Hned v příštím okamžiku ale Penc prudce sešlápl brzdový pedál. Ozvalo se kvílení mučených pneumatik, náraz a tříštění skla. To do něj zezadu narazil pick-up.

Penc, s očima vytřeštěnýma, otevřel dveře a vystoupil. Ohlédl se po řidiči druhého vozu, od něhož čekal každou chvíli spršku jaderných nadávek. Ta však nepřišla, neboť jeho hlava vězela zabořená v airbagu. Penc se tedy otočil na příčinu celého neštěstí. Před jeho vozem, přímo uprostřed křižovatky stál obrovitý chlap. Penc s obdivem zíral na obnaženou muskulaturu, neboť muž byl oděn pouze v suknicí z hrubé kůže. Třímal kladivo tak velké a těžké, že bylo s podivem, že je unesly i tak svalnaté paže, jakými byly ty jeho. Jiskrné oči se mu ztrácely mezi helmicí zdobenou rohy a tvářemi porostlými hustým zrzavým plnovousem splývajícím až na rozložitou hrud’.

„Jsem Thor, syn Odinův, a přináším poselství,“ řekl obr.

„Pro mne?“ podivil se Penc.

„Nikoliv, pro celé lidstvo.“

„A jak zní?“

„Obyvatelé Midgardu, slyšte slova nejvyššího z Ásů! Dny tohoto věku se nachýlily ke konci. Zbývá pouhý jeden den, než nastane nevyhnutelné. Přichází Ragnarök – soumrak bohů.“

„Chcete říci, že zítra nastane konec světa?“

„Hovořím snad jasně, člověče,“ zahřimal Thor. „Lod' Naglfar postavená z lidských nehtů již opustila břehy Jotunheimu, země obrů, a obávaný vlk Fenri, náš největší nepřítel, uprchl ze zajetí. Zítra se odehraje rozhodující bitva mezi bohy a obry.“

„To není možné,“ oponoval Penc. „Příští týden mám schůzku s ředitelem banky, má se jednat o mém povýšení. Jak bych k tomu přišel, kdyby se to mělo zrušit kvůli nějakému konci světa?“

„Odinovo poselství jsem vyřídil. Jak s ním naložíte, je jen vaše věc,“ řekl Thor a hvízdal. Z nebe se snesl skvostný vůz zdobený stříbrem a tažený dvěma kozly. Thor nasedl, zarachotil hrom a vůz byl pryč.

Penc se rozhlédl kolem. Spatřil muže mířícího na něj televizní kamerou. Penc si hrábl rukou do vlasů, aby se upravil, ale kameraman už přešvenkoval na zpravodaje.

„Jak se sem dostala televize tak rychle?“ pomyslel si. Přece tu nemůžou být už od samého začátku. Jak mohli vědět, že se tu něco se-mele, dříve než se to skutečně stalo?

Temná postava sedící na kraji střechy hotelu Legie shlížela dolů na křižovatku. Chvilí čenichala, nasávala pachy ze vzduchu. Pak zaměřila zrak na muže v obleku stojícího uprostřed vozovky v obklíčení automobilů. Vysát zmatek z mozku Jana Pence bylo pro emocionálního vampýra dílem okamžiku. Byl sice trochu nakyslý, ale pokud se živíte stále jen hněvem, je to vždy příjemné zpestření jídelníčku.

Ve vzduchu se mísilo nespočetné množství vůní. Květinové aroma levandule a růže, santalové dřevo, mandarinková kůra, pryskyřice, vyzrálý sýr a pravděpodobně i sušený trus nějaké exotické zvířeny. To vše a mnohem více útočilo na čichové buňky dobře vypadajícího muže v obleku, který si zoufale držel sněhobílý kapesník před vzpírajícím se nosem a statečně bojoval s nutkáním vyvrhnout obsah žaludku. Tuto snahu mu ale navíc kazil pohled na stařenu sedící proti němu u malého kulatého stolku. Její tvář připomínala sušenou švestku nejenom vráscitým povrchem, ale i barvou. Nebyla ani tak oblečena, jako spíše zabalená v množství močí páchnoucích pestrobarevných hadrů přišitých k sobě

pravděpodobně v takovém pořadí, v jakém je nacházela pohozené u popelnic. Aby šat vylepšila, použila ještě nejrůznějších ozdob jako například ožvýkanou propisku, seschlý kuřecí pařát či zelenou plastovou žabičku s jedním okem.

Muž odvrátil zrak od babice, ale příliš si nepomohl, neboť padl na olejomalbu klusajícího hřebce. Na tom by nebylo nic tak špatného, původní obraz mohl být celkem zdařilý, bohužel však na něm nějaký mazal provedl několik úprav. Koni tak přibylo rozsochaté paroží, křídla, která by lépe než zvířeti slušela nadzvukovému bitevníku, prasečí ocásek a pohlavní úd děsivých rozměrů. Nápis na papírku přilípnutém k rozklíženému rámu dával tušit, že ono mystické zvíře se zove hipophalus.

„Co pro mě máš?“ zeptal se muž a snažil se nedívat ani na stařenu, ani na monstrózní malbu.

„Takže jsi byl spokojen s mojí předchozí radou, Patrone slova i obrazu?“ odvětila hlasem, který byl vzhledem k odpudivému zevnějšku překvapivě jemný.

„Jistě. Nadmíru spokojen. Poselství od bohů se bude jako hlavní zpráva dne vyjímat dobře. Ale máš pro mne něco dalšího?“

„Temné síly se probouzejí, cítím to v kostech.“

Patron se raději neptal, zda ve svých, nebo v těch pohozených na zemi. Babice se pomalu dostávala do stavu vytržení. Třesoucíma rukama se chytila stolku a oči zvrátila v sloup.

„Temné síly? Myslíš teroristy? Něco se chystá?“

„Had se probouzí. Slyším jeho řev. A Vlk zpřetrhal okovy. Tyra teď jistě svrbí ruka, o níž přišel, když Vlka svazovali.“

„Kdepak, zvířátek už mají diváci dost. To už se nehodí ani na závěr. Něco jiného.“

„Ohniví obři se vydali na pochod. Kam jejich voj vkročí, tam už tráva neporoste. Cítím ten žár, sálá a spaluje mne zevnitř.“

„Přírodní katastrofa. Požár. To už je mnohem lepší. Pověz ale! Nenašlo by se tam třeba něco trošku peprnějšího?“

Stařena opustila trans a upřela na Patrona slova i obrazu znechucený pohled.

„Dnes večer v devět hodin má Správce fauny a flóry na téhle adrese dostaveníčko se svou kurtizánou.“

„Ochochó, ministr si našel milenku, to je přesně to, co potřebuji,“ křičel Patron a laskal papírek s adresou ve své dlani.

Zatímco vytáčet číslo televizního štábu, řekl ještě babizně: „Zít-ra se stav pro odměnu, nějak se vyrovnáme... Už to zvoní... Petře? Jsi to ty? Ahoj. Potřebuji, abys byl večer na adrese, kterou ti za chvíli pošlu. Ale hlavně, ať si vás nikdo nevšimne, budeme chytat do klece ptáčka se staženými kalhotami.“

Patron za bujarého smíchu opustil zatuchlý kamrlík.

„Jojo, zítra se vyrovnáme,“ usmál se Loki, když ze sebe shodil stařenin oděv a maso. „Poťouchlých her již bylo dosti. Nastal čas pro jinačejší zábavu.“

Barman Zdeněk Šmíd otevřel dveře chladničky a vyňal nádob-ku s ledem. Vydoloval dvě kostky a vhodil je do tlusté sklenice, na je-jímž dně se třpytilo pět centilitrů irské whisky.

„Tady to máš,“ podal ji muži sedícímu na baru. Jiného zákazní-ka tu nebylo.

„Díky. Můžeš, prosím, pustit televizi? Chtěl bych vidět zprá-vy.“

Šmíd znechuceně uchopil dálkový ovladač. Televizor v hospodě – to je horší než mor. Není sice na škodu, když probíhá mis-trovství světa v hokeji nebo třeba fotbalová Liga mistrů, ale téměř vždy se najde někdo, kdo ji chce mít puštěnou i jindy. Její zářící obrazovka pak přitahuje pohledy všech zákazníků, ať už se chtějí dívat, nebo ne. Je to určitý druh hypnózy, všechny pohledy se k ní stácejí, jako by byla středobodem celého univerza. Lidé se přestávají bavit a hlavně zapomí-nají pít, což znamená menší tržby.

Obrazovka se rozsvítila a ukázala divoce vyhlížejšího muže. ‚Thor – staroseverský bůh hromu,‘ hlásal titulek. Z reproduktorů zněla jeho slova:

„Zbývá pouhý jeden den, než nastane nevyhnutelné. Přichází Ragnarök – soumrak bohů.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se muž na baru. „Co je to Ragnarök?“

„Konec světa,“ odpověděl Šmíd.

„Jak jako konec světa?“

„No prostě... konec světa – civilizace a tak... Prostě všeho.“

„Ale on říkal, že se to stane už zítra.“

„Já bych tomu věřil,“ pokrčil Šmíd rameny. „Přece jen, je bůh a má jistě dobré zdroje informací. To není předpověď počasí, kde nedoká-

žou uhodnout, ani jak je venku zrovna teď, natož zítra. Když to říká samotný Thor, tak se to určitě stane.“

„Ale to přece nejde,“ rozčílil se zákazník. „Mám letět se ženou příští týden na dovolenou do Tuniska. Už jsem ji zaplatil, jak bych k tomu přišel? Pochybuji, že mi cestovka vrátí peníze. To bych také mohl toho... Jak jsi říkal, že se jmenuje?“

„Thor.“

„Jo, tak přesně toho já zažaluji za ušlou škodu.“

„Pochybuji, že by to soud stihl vyřídit do zítřka.“

„Tak to vidíš. Obyčejný člověk se dneska spravedlnosti nedočká,“ řekl zákazník a kopl do sebe panáka.

„A je to dobře,“ pronesl po chvíli.

„Co je dobře?“ podivil se barman.

„Že přijde konec světa. Tenhle svět totiž stejně stojí za hovno. K čertu s dovolenou v Tunisku! Stejně bych se tam se starou jen porafal. Tahle sranda za to stojí. Schválně, kolik lidí se může pochlubit, že se dožilo konce světa?“

„Asi tak 6 miliard,“ ušklíbl se Šmíd. „Ale máš recht. Stojí to za hovno. Stejně jsem tenhle bar chtěl prodat. A hlavně tu televizi.“

Popadl z poličky půlkilovou pikslu buráků a mrštil s ní proti obrazovce, na níž se ministr životního prostředí marně snažil skrýt svou milostnici před kamerou. Bum! Střepy se rozlétly všude kolem. Reprodukory ztichly, jen občas zaprskal elektrický výboj.

„Tak, a máš to, šmejde,“ pronesl Šmíd vítězoslavně směrem k televizoru.

Dveře se otevřely a vešel voják v historické uniformě z druhé světové války; na výložkách insignie Royal Air Force.

„Pardon, trochu jsem zabloudil. Nevíte, kudy se dostanu do Valhally?“

„O té jsem nic neslyšel,“ řekl nejistě Šmíd. „To je asi nějaký nový klub? Nebo snad diskotéka?“

Voják pokrčil rameny.

„Dostal jsem rozkaz jít do Valhally, tak tam jdu. Byl bych nerad, aby mne pokládali za dezertéra.“

Šmíd pokýval hlavou, aby dal najevo, že ho chápe a cítí s ním, ale nemůže mu nijak pomoci. Zároveň si jej však důkladně prohlížel. Dospěl k závěru, že na vojákově bylo něco divného, zneklidňujícího.

A pak mu došlo, co to bylo. Letcovo tělo bylo průsvitné. Ne čiré jako sklo, a proto jste si toho v první chvíli nemuseli všimnout, ale pokud jste se snažili, dokázali jste skrz něj vidět.

„Jsi nějaký bledý, chlapče,“ pravil Šmíd. „Pojď si dát frťana! To ti zvedne tlak.“

„Ne, děkuji. Ve službě nepiji.“

„Ale nepovídej,“ usmál se barman. „Jenom jednoho. My to nikomu neřekneme.“

„Tak tedy dobrá. Dám si rum.“

„Rum? To se mi líbí, pití pro pořádný chlapy. A jak jsi se sem vůbec dostal?“

„Abych pravdu řekl, tak vlastně ani pořádně nevím. Byli jsme na rutinní hlídce nad kanálem, když jsme dostali echo, že se v našem prostoru mají vyskytovat skopčácké bombardéry. Taky, že jsme je brzy našli. Deset Heinkelů – a doprovod nikde. Připomínali tlusté líné kachny sedící na rybníce. Nijak nás to nepřekvapilo, německé stíhačky se často musejí vracet dříve, než bombardéry dosáhnou cíle. Vlétli jsme mezi ně a posílali je pěkně šmahem vykoupat se do kanálu. Pak se ale objevily stodevítky. Asi se na chvíli vzdálily od skupiny. Naposledy si pamatuji, že mám v mířidlech Heinkela, a pak už jen slyším štěkot kulometů dvou Messerschmittů, co se mi přilepily na zadek. Dokonce jsem to koupil. Sem,“ ukázal na temeno hlavy, kde mokvala ošklivě vypadající střelná rána.

„Chlapče, s tím bys asi měl zajít k doktorovi,“ řekl Šmíd a postavil před něj sklínku zlaté tekutiny.

„Myslíte? Mě to ani nebolí. A pak – je tu ten rozkaz. Dezerce je zlá věc, za to se i střílí.“

Dveře se znovu otevřely. Všichni tři muži se k nim otočili a jako na povel jim v jednom a tom samém okamžiku spadly čelisti. Dovnitř vešla dívka – ale opravdu překrásná. Bohaté kadeře zlatavých vlasů se svíjely kolem andělského obličeje jako klubko hadů. Bujné poprsí nedokázaly zkrotit ani dva kotouče z drahého kovu tvořící podprsenku. Ploché sportovní břicho bylo odhalené a zpod kratoučké sukýnky vycházel pár dokonalých nohou sahajících, jak se na dámu sluší a patří, až k zemi. Její uhrančivě modré oči spočinuly na vojákově.

„Václav Novotný?“

„Ano, to jsem já,“ vypravil ze sebe letec, když se probral z omámení.

„Konečně. Omlouvám se, že jsem nepřišla dřív, ale někam ses mi ztratil.“

„Já?“

„Ovšemže ty,“ roztáhla své smyslné rty do ladného oblouku. „Jsem valkýra Erika a dovedu tě do Valhally.“

Voják se tázavě podíval na Šmída. Barmanův šibalský výraz hovořil jasně: Běž, hlupáku! Na co čekáš?

Letec s valkýrou tedy odešli a zanechali barmana s jeho zákazníkem opět o samotě.

„Má to někdo štěstí,“ povzdechl si Šmíd.

Přes palubu Insomnie se přelila další ohromná masa vody. Už několik minut si s ní vody Atlantického oceánu pohrávaly, jako kdyby byla jen malou dřevěnou třískou a ne plně naloženou zaoceánskou dopravní lodí. Jejím domovským přístavem byl Amsterdam, proto plula pod nizozemskou vlajkou, a i její kapitán van Basten byl Holanďan.

„Může mi někdo vysvětlit, co se to děje?“ křičel van Basten z plných plic na celý můstek a křečovitě se držel radistova pultu, aby neupadl.

„S něčím takovým jsem se ještě nesetkal, pane,“ řekl první důstojník. „Nebe je bez jediného mráčku. Klidně bych mohl spočítat hvězdy na obloze, kdyby mi na to stačily prsty na ruku, pane.“

„Předpovědi počasí také nic podobného nehlásí. Meteorologové o ničem nevědí, pane,“ oznámil radista.

„Nedá se nic dělat,“ řekl van Basten. „Tahle kocábka už přežila horší bouře.“

„Kapitáne,“ ozval se první důstojník, pohled upíral ven a někam vzhůru.

„Copak? Už jste ty hvězdy spočítal?“ zažertoval kapitán, ale stejně k němu doklopýtal přes kymácející se můstek a vyhlédl ven.

„Vidíte to co já, kapitáne?“

„Bože, to přece není možné. Vždyť to je drakar! A na obloze.“

Na nebi skutečně plula ohromná loď podobná těm, na jakých se v dávných časech plavili Vikingové. Dlouhá řada vesel se zvedala a zase klesala v pravidelném rytmu a jediná plachta tak rozměrná, že dokázala zastínit celá souhvězdí, se vzdouvala pod nápory větru. Na zádi dračí lodi stála obrovitá postava. Byl to Hrym. Vlasy kolem hlavy mu divoce vlály a v ruku pevně svíral kormidlo. Neochvějně vedl Naglfar (protože

tento drakar byl skutečně onou lodí postavenou z lidských nehtů) a její posádku k místu posledního střetnutí obrů a bohů. Ke střetnutí, jehož výsledek je předem znám. K Ragnaröku.

Přes Insomnii se převalila vlna a zakryla osádce můstku výhled. Když se jim znovu otevřel, Naglfar už byla pryč.

„Dost lelkování! Všichni na své pozice, pokud ovšem nechcete z Insomnie udělat ponorku,“ rozkřikl se van Basten na svou posádku, když se vzpamatoval. Sám se však ještě jednou podíval ven. Takový nesmysl. Vikingská loď – a na obloze. Určitě to byl jen nějaký optický klam.

Insomnie se přidí zabořila do vysoké vodní stěny a zmizela ve spršce vodní tříště.

Hluboko pod Insomnií na samém dně oceánu se zhroutil obrovský skalní masiv. Stál tam celé věky omílán mořskými proudy a po celou tu dobu nesl na svých bedrech tisíce tun slané vody. Nyní však podlehl síle mocnější, než jsou oceán a podmořská zemětřesení. Nestvůrný had Midgard se probudil ze svého dlouhého spánku a v předtuše nadcházejícího soumraku bohů rozpoutal tu nejstrašnější bouři, jakou kdy světové oceány zažily. Jeho tělo obepínající celou Zemi kolem dokola se svíjelo a kroutilo, až rozbouřilo všechny vody Atlantického i Tichého oceánu. Divoký příboj bičoval pobřeží vlnami vysokými jako domy a celé ostrovy se propadaly na mořské dno.

Midgard zařval blahem. Konečně se dočkal. Již brzy nadejde den, na který čekal celý svůj nesmrtelný život.

Český pilot ve službách britského letectva, Václav Novotný, kráčel mlčky po boku valkýry Eriky. Začínal mít neblahé tušení. Jeho mysl nahlodávaly pochybnosti o rozkazu, který dostal. Nedokázal si vzpomenout, kdy a kdo mu jej vlastně udělil. A vůbec, celé to bylo nějaké podivné. Něco tu nebylo v pořádku.

„Jak je to ještě daleko do Valhally?“

„Neboj, už tam brzy budeme,“ odpověděla Erika.

„A nemůžeš mi říci něco bližšího o mém úkolu? Vím jen, že tam mám jít, ale nemám ani ponětí proč.“

Erika se zastavila.

„Chudáčku, tobě to ještě nikdo neřekl?“ pohladila ho po tváři. „Jsi mrtvý. Valhalla je místo, kde Odin shromažďuje duše všech padlých bojovníků. To on si tě k sobě povolal.“

Václav si sáhl dozadu na temeno hlavy, kde zela díra po kulce.

„Takže, já jsem mrtvý?“

Erika přikývla a uchopila jej za ruku. Dali se opět na cestu. Procházeli přes pole a luka, hory i skály. Ušli snad tisíce kilometrů, ale Václav necítil únavu. Jak by také mohl, teď už necítil nic. Všechno pro něj nyní bylo úžasně nové. Těšil se z každého stromu, ptáka, kusu kamene, jako kdyby jej viděl poprvé. Připomínal malé dítě, které objevuje svět. A on také objevoval – svět po smrti. Nevěděl, jak dlouho šli. Mohla to být vteřina, mohly to být celé roky. Kdo ví, zda a jak rychle mu nyní plynul čas. Co však jisté bylo, že společně došli na samotný konec duhy.

„Jak je to možné?“ vykřikl. Erika se jen usmála a Václav se k ní přidal. Bude si muset zvyknout, že možné je vše. Erika vstoupila na široký pás duhy hrající barvami.

„Pojď!“ vybídla ho. „Neboj se.“

Václav vykročil za ní. Stoupali po oblouku stále vzhůru, až se zanořili do mraků. Bílé chuchvalce kolem nich tančily a vířily; natahovaly po nich své výběžky, ale neodvážily se jich dotknout a na poslední chvíli vždy ucukly. Naparovaly a nafukovaly se před nimi tak, že nakonec vždy praskly a rozprskly se na stovky sněhových vloček.

Velmi nerada opustila dvojice ty hravé společníky a vystoupila nad mraky, kde se jim naskytl úchvatný pohled. Před nimi duhový most mizel v bráně vysoké strážní věže, za níž se rozkládal hrad, jehož mohutné hradby se silnými baštami se táhly, kam až oko dohlédlo. Za hradbami se pyšně tyčily paláce se zářícími střechami ze zlata. Prapory na vrcholcích vížek se třepaly v neklidném větru. Václav očima přímo hltal ten velkolepý zázrak, jenž v něm budil téměř posvátnou bázeň. Vždyť hleděl na Asgard – sídlo bohů.

Po mostě jim v ústrety vyrazila impozantní postava válečníka v blyštivé zbroji.

„To je Heimdall,“ pravila Erika. „Je strážcem duhového mostu nazývaného Bifrost.“

„Vítej, bojovníku,“ zahromoval bůh. „Přicházíš v časech veliké tísně. Již zítra večer bude potřeba každé ruky, aby se chopila meče. Až

zazní můj roh, věz, že vojsko obrů je na dohled a nastal čas bitvy. Bojuj dobře!“

Překvapený Václav si s Heimdallem potřásl pravicí.

„Jak to myslel? Copak já dovedu bojovat s mečem?“ obrátil se na Eriku, ale ta ho už strkala dál skrz bránu a nádvoří dovnitř jednoho z hradních paláců. Obě křídla dveří se před nimi sama rozskočila a Václav vstoupil do rozlehlé síně, jejíhož konce nedohlédl. Ani při vědomí toho, jak rozměrný se zdál hrad zvenčí, nedokázal pochopit, jak se do něj může tak ohromný prostor vejít. Síně osvětlovaly svíce z lustrů zavěšených vysoko nad jejich hlavami v řadách po celém stropě. U podlouhlých stolů seděli muži a hodovali. Dřevo se doslova prohýbalo pod tíhou šťavnatých pečínek a litrů piva i medoviny.

„Tak tohle je Valhalla,“ řekla Erika. „A toto bude tvůj meč,“ podala mu jednu ze zbraní uložených ve stojanech podél dveří.

„Neboj,“ pokračovala, když ho od ní nejistě přijal. „Narodil ses i zemřel jako bojovník, to je důležité. Na zbraní nezáleží. Teď běž! Jez, pij a bav se! Uvidíme se zítra na bitevním poli.“

Políbila jej na tvář a odešla. Václav stále nedůvěřivě hleděl na kus chladné oceli v jeho ruku.

„No, co? Stejně už jsem mrtvý.“

I dnes, jako každý jiný pracovní den, se probudil přesně v sedm hodin. Neměl žádný budík, nepotřeboval ho. Budil se jakýmsi vnitřním mechanismem přesnějším než pověstné švýcarské hodinky. Jen o víkendech si dopřával spánek o hodinu delší, ale ani o minutu víc.

Po probuzení následoval důkladně propracovaný a léty praxe zažitý rituál zahrnující ranní očistu, vypití velkého hrnku černého neslazeného čaje a pozření dvou topínek. Všehovšudy třináct minut a pětadvacet sekund. Pak se vydal na cestu do banky. Pěšky, neboť auto bylo v servisu.

Na ulicích ho poněkud zaskočil zmatek, který tu vládl. Všude byly davy lidí a dopravní zácpy. Zdálo se, že hromadná doprava nefungovala. Poprvé ve svém životě proto dorazil do práce pozdě. Proběhl vrátnicí tak rychle, že si ani nevšiml, že v ní nikdo nesedí. Schody nahoru do kanceláře bral po dvou.

Rozrazil dveře a nadechl se k omluvě, jenže kancelář byla prázdná.

Chvíli zmateně pobíhal kolem. Zkusil i ostatní kanceláře, ale nikde nenašel ani živáčka, a tak zvedl telefon a vytočil ředitelovo domácí číslo.

Tút..., tút...!

Telefon vyzváněl celou věčnost. Už už se jej chystal položit, když zaslechl nakvašený ředitelův hlas.

„Co je?“

„Tady Penc, pane řediteli. Já...“

„Proboha, co chcete Penc? Snad nejste v práci?“ nenechal jej ředitel ani domluvit.

„Samozřejmě, že jsem, ale nikdo jiný tu není.“

„Děláte si ze mě srandu? Co by tam kdo dělal? Copak, člověče, nevíte, že dnes nastane konec světa? Tak se koukejte jít někam opít, koupit prostitutku, nebo co já vím, čím se bavíte po nocích, a užijte si čas, co vám zbývá. Ale hlavně – už mě neotravujte!“

Dál už ze sluchátka k Pencovi promlouval jen oznamovací tón.

Užít si zbývajících čas? Taková pošetilost. Kam by tenhle svět dospěl, kdyby všichni přestali pracovat. Užívat si? Existuje snad nějaké větší potěšení nežli radost z práce? Pro bankovního úředníka Jana Pence nikoliv. Usedl za svůj stůl a začal třídit záležitosti k vyřízení podle důležitosti. Na ty podřadné a podružné už mu patrně nezbude čas.

Hluboký táhlý tón se snesl z božských výšin a udeřil do zemského povrchu jako palice do gongu. Nabral tak na intenzitě, zavířil a rozletěl se do všech světových stran. Lidé se zastavovali a zvedali zraky vzhůru k nebesům. Pak všichni náraz vydechli úlekem – kosmickému pozorovateli by se mohlo zdát, že to snad sama planeta Země poprvé za celou existenci vydala hlásky.

Příčinou byla temná silueta vlka náhle zjevená na obzoru rudém od zapadajícího slunečního kotouče. Vlk několika hbitými skoky dosáhl slunce, rozevřel svou zubatou tlamu a pozřel je. Hop a skok – i měsíc čekající opodál, aby převzal vládu nad nocí, skončil ve vlčích útrobách. Země se ponořila do tmy. Jen Heimdallův roh duněl dál.

Ve Valhalle byli všichni rázem na nohou. Chvatně se chápali mečů, kopí a štítů a hleděli být první u východu, kde nastala tlačénice. Alkoholem posílnění válečníci, tlačeni zezadu svými spolubojovníky, se

hrnuli ven na rozlehlou Idskou pláň. Někteří z nich vysedávali ve Valhalle již celá tisíciletí, proto nyní, zdivočelí touhou po boji, provolávali bojovné pokřiky, zběsile mávali zbraněmi a tloukli jimi do štítů. Bylo to největší a nejhrozivější vojsko, jaké kdy kdo shromáždil. Nepřítele však nebylo nikde vidět, a tak začali někteří vojáci netrpělivě přešlapovat.

Vtom zaburácela celá armáda jako jeden muž, to když z bran Asgardu vyjela Odinova družina. Překrásné a nebezpečné valkýry se stříbrnými přílbicemi jedoucí na bílých koních, vyzbrojeny oštěpy a štíty. Po jejich boku – prostovlasí, se sveřepými pohledy a silnými pažemi – nejudatnější rekové všech dob. V čele toho voje všech třináct bohů v zářivých zbrojích ze zlata. Odin v sedle osminohého koně Sleipniho přehlédł zdravým okem shromážděnou armádu.

„Vítejte, válečníci!“ pozdravil je. „Toužíte po krvi?“

Odpovědí mu byl hromový výkřik nespočetného množství hrdel.

„To je dobře. Dnes vybojujeme největší, nejkrvavější a také nejslavnější bitvu, jakou svět zažil.“

Náhle bystrozraký Heimdall přistoupil k Odinovi a ukázal vpřed dlouhou paží, zkušenou v boji s mečem. Všichni pohlédli tím směrem a spatřili Naglfar připlovající ze západu na křídlech bouře. To však zdaleka nebylo vše. Duhový most Bifrost se otřásal pod koly válečných vozů ohnivých obrů řítících se plnou rychlostí do bitvy. S nimi přicházel i věrolomný Loki, který konečně ukázal svou pravou tvář a přidal se v této bitvě na stranu obrů. Také nestvůrný had Midgard opustil vody oceánů a sápal se vzhůru po skále, na níž Asgard stál. Proti Ásům stáli všichni jejich nepřátelé najednou. Nejrychleji však do bitvy chváł vlk Fenri. Slunce a měsíc nedokázali nasytit jeho hlad po pomstě za zradu, díky níž se bohům podařilo ho spoutat a uvěznit na celé věky. Teď byl Fenri, Odinova zhouba a nejlítější ze všech nepřátel Ásů, znovu volný a přítomný zde – na Idské pláni.

Odin znal svůj osud. Kdysi dávno nahlédł do budoucnosti a spatřil, jak je Fenrim poražen. Přesto s kouzelným kopím Gungnim napřaženým před sebe zastoupil tomuto živoucímu běsu cestu dříve, než mohl vlk dosáhnout první linie asgardské armády. Fenri, když jej spatřil, rozevřel doširoka svou obrovitou mordou plnou ostrých špičáků a skočil po Odinovi, jehož sudba se tak naplnila. Započal se soumrak bohů.

Ostatní byli Odinovým skolem tak zaskočeni, že nebyli schopni jediného pohybu. Jen Vídar – jeden z Ásů, vždy tichý a mlčenlivý,

však stejně tak bystrý, hbitý a silný válečník – rychle přiskočil k Fenrimu, který ještě nestačil zavřít tlamu poté, co Odina pozřel, a přišlápl mu dolní čelist k zemi. Rukama pak uchopil čelist horní a vší silou ji zatlačil vzhůru, až zapraštěla tříštěná sanice. Zaleskla se bledá ocel, ukutá ve výhních kovářských pecí hluboko v podzemní říši trpaslíků. Vídar vrazil svůj meč do vlkovy mordy. Hrot prošel horním patrem do nitra lebky a mozku a vroucí krev se rozlila po Vídarově paži. Ten však ničeho nedbal a dál kroutil mečem v ráně, dokud Fenri neklesl mrtev k zemi.

V tu chvíli již zuřila bitva naplno. Obě vojska se střetla se silou povzbuzovanou odvěkou nenávistí. Uprostřed toho běsnění stál roztřesený Václav, v rukou nejistě třímал těžký meč a malý kulatý štít. Kolem něj se prohnal jeden z obrů. Rozehnal se masivní kamennou palicí a voják, kterého zasáhl do štítu, padl naznak s roztráštěnou paží. Tu však k obrovi zezadu přiskočil jiný válečník a vrazil mu do zad dlouhé kopí. Obr kolem sebe zuřivě mlátil nazdařbůh, s gustem nadával, až prskal krev, ale nakonec se přece jen zhroutil k zemi. Václav s bázní pozoroval jeho nehybnou, šerednou tvář zkřivenou vztekem. Voják, který obra skolil, přátelsky Václavovi pokynul a vnořil se zpět do víru bitvy.

Celou Idskou pláň schvátila krvavá řež. Jen Václav dál nejistě přešlapoval na místě. Ohlédl se po družině bohů. Vzđorovali největšímu náporu. Většina z nich si vyřizovala dlouholeté osobní spory. Spatřil Eriku, v čele malé skupinky valkýr se hnala napříč bojištěm, když vtom jim cestu zkřížil válečný vůz. Vozataj šlehl plamenným bičem, Eričin hřebec se vzepjal a vyhodil nebohou valkýru ze sedla. Václav se rozběhl, aby jí pomohl. Prodíral se hromadou střetávajících se těl. K nohám mu dopadla čísi hlava. S odporem ji překročil a zoufale v tom šíleném zmatku dál hledal svou valkýru. Tupý náraz do spánku jeho snažení zhatil. Svalil se bezvládně na zem. Zpod těžknoucích víček hleděl na temnou nebeskou bāň posetou zářícími hvězdami. Jedna z nich právě spadla a zanechala po sobě jen jasnou svítící linku.

„To je nádhera,“ zašeptal tichounce a zavřel oči.

Boj trval mnoho dní a nikdo jej nepřežil – ani bůh, ani obr. Všichni do jednoho padli. Hradby Asgardu se zhroutily. Duhový most Bifrost neodolal strašlivé jízdě obrů a zřítíl se dolů na Zemi, která ostatně nezůstala válečného běsnění ušetřena. Celou ji schvátil ničivý požár,

který ustal teprve poté, co byl uhašen stoupajícími hladinami oceánů, jenž pohltily každický kousek pevniny. To byl konec.

Každý konec je však začátkem něčeho nového – ani tento nebyl výjimkou. Naše představy o vesmíru jsou značně mylné. Jakby také ne, když z něj vidíme jen malinkou část. A tak našim zrakům, jakkoliv zesíleným výkonnými teleskopy, zůstává skryta jeho pravá podoba. Vesmír je totiž obrovský strom – mohutný, stále zelený jasan Yggdrasil, který přežil i zánik bohů. V jeho koruně nyní seděli Adam Brabec a Evička Milátová z 3.B základní školy. Jediní, kdo se zachránili před zkázou Země. Poslední dva žijící lidé. Ne, poslední ne! První dva.

Hrdina z krve ukutý (Josef Spurný)

Vítr si pohrával s vývěsním štítem, jehož závěsy slabě skřípaly. Znak kovadliny a kladiva na něm vyobrazený znamená po celém světě totéž – kovárnu. Bylo právě poledne a slunce rozpalovalo vše, na co dosáhly jeho paprsky. Erwelin seděl na lavičce před domem a jedl. V jedné ruce držel kus sýra, v druhé bochník chleba. Vedle na lavičce stál dřevěný korbel s tmavým pivem, z něhož si co chvíli řádně přihnul.

Náhle se před ním jakoby ze země vynořil vysoký muž v tmavém plášti, přes hlavu měl přetaženou kapuci.

„Hledám mistra kováře. Zavolej mi ho,“ řekl ten cizinec.

Erwelin na něj jen krátce pohlédl a pokračoval v jídle.

„Ty jsi neslyšel? Mám práci pro mistra kováře,“ zopakoval cizinec mírně zvýšeným hlasem.

„Slyšel,“ odvětil Erwelin a zavdal si z korbele pěnivého moku.

„Tak proč tu ještě sedíš?“ rozčiloval se cizinec.

„Já jsem mistr kovář!“

Cizinec si ho prohlédl. Pravda, Erwelin byl sice svalnatý, ale rozhodně nijak robustní. Jeho mladé tělo bylo trénované, ale zdaleka nedosahovalo proporcí získaných dlouholetou těžkou prací – skutečně působil spíše jako učeň než kovářský mistr.

„Buď zaměstnáte mě, nebo můžete jet padesát mil do Arku k jinému kováři,“ prohodil Erwelin, když postřehl cizincovo váhání.

„To právě nemůžu,“ zabručel cizinec. „Dobrá tedy, svěřím tu práci tobě. Potřebuji okovat mého koně.“

„Koně? Žádného nevidím.“

„Správně, správně... Ona celá ta záležitost je poněkud delikátní. Nemohli bychom to prohovořit uvnitř?“ zeptal se cizinec a kývl směrem k otevřeným dveřím.

Kovář odložil svou krmi na okenní rám. „Dobrá tedy, obchod je obchod a můj zákazník je můj pán. Račte vstoupit.“

A tak společně vkročili do Erwelinova skromného domku. Uvnitř byly jen dvě místnosti – ložnice a kuchyň s jídelnou. Erwelin usadil hosta ke stolu a sám si sedl naproti němu. Muž stáhl kapuci a kovář si ho teprve nyní mohl pořádně prohlédnout. Hádal mu věk tak kolem čtyřicítky. Krátce střižené světlé vlasy, dravčí profil nosu a pronikavé zelené oči, to stačilo k tomu, aby každý na první pohled poznal, že je v těchto končinách opravdu cizincem.

„Tak tedy ještě jednou, co ode mě žádáte?“ ptal se Erwelin.

„Jak již jsem řekl, chci abys okoval mého koně. Nechal jsem ho stát ukrytého kousek od vesnice. Nechtěl jsem, aby ho zdejší lidé viděli. Moje zvíře je totiž velice zvláštní. Proto bych chtěl vše vyřešit v tichosti a diskrétně.“

„Dobrá, to se dá zařídit. Můžete ho přivést dnes v noci zadem od lesa. Toho si nikdo nevšimne. Za práci v noci ale budu požadovat maličký příplatek.“ Erwelinova tvář se roztáhla v širokém úsměvu.

„To jsem očekával,“ pravil cizinec a hodil na stůl několik mincí. „Je tu však ještě jeden problém. Ty podkovy nebudeš kovat ze železa.“

„Cože? A z čeho tedy?“ podivil se Erwelin.

„Z tohohle,“ cizinec podal kováři matný kus kovu.

„Ale to je olovo. To je přece nesmysl. Takové podkovy nic nevydrží.“

„Můj kuň má velice lehký krok,“ usmál se cizinec. Na stůl se skutálelo dalších pár mincí. „A už žádné otázky. Přijdu dvě hodiny po setmění.“

Postava v plášti vyplula dveřmi ven a zanechala Erwelina nevěřícně zírajícího na kus měkkého kovu ve své dlani.

Na vesnici se snesla tma. Žhavé uhlíky ve výhni ozařovaly kovářovu tvář. Dlouhé tmavé vlasy měl staženy pásem kůže, aby mu při práci nepřekážely. Přesto mu z čela po lících stékaly krůpěje potu. Vyjmul meč z výhně a do ruda rozpálený kov zasvítíl do noci.

Přesunul se ke kovářině. Meč byl již téměř hotov. Čepel byla dlouhá tři lokty a celý byl vytvořen bez jakýchkoliv ozdob či příkras. Tak se totiž poznají ty opravdu smrtonosné zbraně – svojí jednoduchostí. Erwelin chtěl ještě lépe vytvarovat jeho špičku, a tak začal do rozžhavaného železa bušit kladivem. Pak ještě tak hodina broušení a bude v ruce držet tu nejlepší zbraň, jakou kdy zatím vyrobil. Při práci se soustředil především na dokonalé vyvážení – vždyť šlo přece o jeho meč. Kromě domu a kovářny byl jediným majetkem, který skutečně vlastnil. Pracoval na něm už dva měsíce, vždy když neměl žádné zakázky. A dnes ho dokončí.

Když zabořil meč do kádě s vodou, se zasyčením se z ní vyřinula oblaka páry. Pak s ním párkrát cvičně máchl. Ano, opravdu skvěle vyvážený. Pečlivým zrakem přejel celou délku čepele. Teď už byl spo-

kojen a přesunul se tedy k brusu. Sprška jisker se snesla na čtyři olověné podkovy ležící opodál.

Erwelin přejel palcem po hraně ostří. Bylo dokonalé. Byl svým výtvozem naprosto uchvácen. Stále si ho prohlížel, jak se matně leskne v bledé záři couvajícího měsíce. Náhle zaslechl za svými zády jakýsi šelest. Prudce se otočil, zbraň napřaženou před sebe. Ze tmy se vynořila temná postava. Erwelin spustil meč. Zabral se do práce natolik, až úplně zapomněl, že má přijít onen podivný cizinec.

„Kde má toho svého koně?“ pomyslel si nejprve, ale pak ho spatřil. Bylo to nejkrásnější zvíře, jaké kdy viděl. V kohoutku převyšoval průměrně vzrostlého muže. Když přistupoval vyrovnaným, majestátním krokem, pod bělostnou pokožkou se vlnilo dokonalé svalstvo. A zprostřed čela se k nebi tyčil rovný téměř dva lokty dlouhý roh.

Jednorožec! To není možné, křičel v duchu Erwelin, ve skutečnosti však nemohl popadnout dech. Cizinec vedl jednorožce za smyčku přehozenou přes štíhlou šiji. Zvíře vzpurně potřáslo hlavou, čímž rozvlnilo hustou bělostnou hřívu, ale šlo za cizincem bez jakékoliv jiné známky odporu. Pak upřel jednorožec na Erwelina svůj pohled. Byly to oči modré jako průzračná voda v tůni – a také tak hluboké. Erwelin se do nich nořil hlouběji a hlouběji, jeho mysl byla unášena pryč. Ale odkud a kam, to netušil.

„Pomoz mi!“

„Kdo to řekl?“ vykřikl Erwelin. Stál sám na mýtině, obklopen obrovskými stromy, které se větvemi téměř dotýkaly oblohy. Nad nimi zářil měsíc v úplňku. Vítr si pohrával s trávou otírající se o jeho lýtka. Po paloučku poletovali malí tvorečkové s třpytivými křídélky a jejich taneční rej vytvářel dech beroucí podívanou.

„Kdo to řekl?“ opakoval Erwelin. Již si začínal myslet, že ta slova vyslovil snad on sám, když tu ze stínu stromů vykročil jednorožec.

„To já.“

„Ty umíš mluvit?“ podivil se kovář.

„Jak vidíš.“

Erwelinovi před obličejem zakroužil jeden z blýskavých tvorečků.

„Kde to jsem?“ zeptal se.

„Toto místo jsem stvořil, abych si s tebou mohl lépe promluvit. Bude to tak pro tvou mysl přijatelnější.“

„Ale jak jsem se zde ocitl?“

„Jak jsem řekl, tvé tělo je stále tam, kde bylo. Pouze mysl jsem na chvíli poskytl útočiště v té mé. Jen na tak dlouho, abych tě požádal o pomoc,“ vysvětloval trpělivě jednorožec.

Erwelin na něj zíral v němém úžasu. Byl naprosto vyvedený z míry a zmatený. Vůbec netušil, kde se nachází, i když krása paloučku na něj působila uklidňujícím dojmem. Co však opravdu nechápal bylo, že jednorožec, o jehož nesmírné magické i fyzické síle se vypravují legendy, si myslí, že on mu dokáže pomoci.

„Ať už mi to uvěříš či ne, jsi v této chvíli opravdu jediná osoba, která mne může zachránit ze situace, v níž jsem se ocitl,“ upřel jednorožec na Erwelina svůj pronikavý pohled. „Ten muž, co mne přivedl. To on je můj problém. Jmenuje se Qaer a je nekromant. S přispěním černé magie mne podrobil a zotročil.“

„Nikdo nemůže ovládnout jednorožce,“ podrážděně vykřikl Erwelin a následně se zarděl, když si uvědomil nesmyslnost, s jakou tuto větu sděluje právě jednomu z příslušníků onoho plemene.

„Máš pravdu, za normálních okolností nás nikdo ovládnout nedokáže. Jsou však dvě výjimky. Pokud se jednorožec do nějaké osoby zamiluje natolik, že se jí poddá. To však není tento případ, Qaer se mi protíví z celého mého srdce. Přítomnost jeho zvrácené mysli a dotyk rukou ušpiněných od nevinné krve, mne naopak dohání k šílenství. Je tu však ještě jedna možnost, jak si jednorožce podmanit. Naše moc se totiž dá oslabit dotykem olova. I tak nás však nemůže opanovat každý, ale jen někdo s dostatečně velkou magickou mocí.“

Erwelinovi se v hlavě rozsvítilo.

„Ty podkovy! Qaer chtěl, abych tě okoval olověnými.“

„Ano, jsou to podkovy z olova, díky kterým mne má ve své moci. Musíš mě jich zbavit.“

„Dobrá!“

Ted', když konečně vše pochopil, rozbušilo se Erwelinovi srdce vzrušením. Hlavou mu vířilo tisíce nápadů a myšlenek. Celá jeho zbrklá mladická mysl byla upřená na jediný cíl, zbavit jednorožce jeho pout. Dokonce si pohrával s myšlenkou, že Qaerovi srazí hlavu svým mečem.

„Tak snad by ses mohl pustit do práce.“

„Cože?“ vytrhl se Erwelin ze svého zamyšlení. Palouk zmizel. Erwelin stál opět v kovárně.

„Říkám, že bys mohl začít. Nerad bych se zde zdržoval déle než je nutné,“ řekl cizinec.

„Ano, jistě. Já jen... To je opravdu zvláštní zvíře.“ Erwelinův zrak upřený na jednorožce pátral po jakémkoliv náznaku, že nešlo jen o výplod jeho fantazie, o nějaký podivný sen. Žádného se mu nedostalo, přesto byl odhodlán uskutečnit plán, který se mu právě zrodil v hlavě.

„Nebude dělat problémy?“ zeptal se Erwelin.

„Ne,“ odvětil Qaer rezolutně.

„Tedy dobrá.“

Erwelin přikročil k jednorožci, kleštěmi vytáhl hřeby a zbavil jej první silně zdeformované podkovy. Pak pokročil, aby mu mohl sejmut další. Čaroděj ho však zastavil.

„Nejdříve mu okovej tu první nohu,“ přikázal.

Erwelin na něj udiveně pohlédl, pak však odkráčel k výhni mumlaje něco ve smyslu ‚Přání zákazníka je mi rozkazem‘ a vrátil se s čtyřmi podkovami.

„Vyrobil jsi je doufám z olova, jak jsem si přál?“ prohlédl si mág kováře zkoumavým pohledem.

„Jistě, můžete se sám přesvědčit,“ hodil Erwelin čaroději jednu z podkov a druhou začal kovat jednorožce. Ten byl naprosto klidný, a tak šla Erwelinovi práce rychle od ruky. Brzy přikročil k poslední noze a uvolnil hřeby. Qaer mu podal podkovu, kterou stále svíral v ruce. Erwelin ji však zahodil a pronesl:

„Myslím, že už jí nebude zapotřebí.“

Nekromant na něj pohlédl napůl s podivem, napůl rozhněván. Pak však postřehl pohled, který na něj upíral jednorožec. Zvíře k němu přikročilo a nádherným, melodickým hlasem pravilo:

„Nyní zemřeš, Qaere. Budeš potrestán za nehoráznou drzost, s jakou jsi mne zotročil a zneužíval ke svým špinavým skutkům.“

„Ne, to není možné,“ vykoktal Qaer, „vždyť olovo...“

Qaerův zrak se přenesl na mladého kováře, který se potutelně usmíval.

„Ty pse!“ zavrčel nekromant a jeho ruka se vznesla v magickém gestu. Než jej však stihl dokončit, pocítil ve svém rameni palčivou bolest. Hrot jednorožcova rohu hladce projel svalovinou. Zvíře se vzepjalo na zadní. Qaer na poslední chvíli ucouvl a mohutná kopýta

těžce dopadla místo na jeho lebku pouze do měkké prsti. Jednorožec však znovu pohodil hlavou a na Qaerově hrudi se otevřel široký, rudý šrám. Nekromant se obrátil na zoufalý útěk. Jednorožec ho dostihl jediným plyným krokem a vnořil roh doprostřed mágových zad. Špice vyjela z prsou spolu s výtryskem gejíru krve. Jednorožec hravě vyzvedl tělo do výše, praskot lámané páteře přehlušil smrtelný výkřik. Jediným ladným pohybem mocné šíje pak odhodil jednorožec bezvládné tělo stranou. Erwelin nikdy v životě nespatrił pohyby tak elegantní a přitom tak smrtonosné a plné síly.

„Děkuji ti, příteli,“ řekl jednorožec.

„Není zač. Jediné štěstí, že tenhle tady,“ ukázal kovář na zkrvačenou mrtvolu, „neměl žádné podezření a neprohlédl si všechny podkovy, ale jen tu jednu olověnou, kterou jsem mu předhodil.“

„Nyní, když jsem volný, mohl bych tě poprosit ještě o jednu laskavost?“ pohlédl na něj jednorožec. „Mohl bys mi sundat i tyto obyčejné podkovy?“

Erwelin se pousmál a pokýval hlavou. Splnit přání bylo dílem okamžiku.

„Moc rád bych se ti odměnil, příteli,“ pravil jednorožec.

„Už to, že mne považuješ za svého přítele, je mi dostatečnou odměnou,“ zarděl se Erwelin.

„Ne, to nestačí. Ale už vím, jak se ti odvděčit. Musíš teď však učinit vše přesně tak, jak ti řeknu.“

„Dobrá tedy.“

„Vezmi svůj meč a řízni mne na boku.“

„Ale to...“

„Pamatuj, co jsi slíbil.“

Erwelin uchopil svůj meč a přiložil ostří ke kůži barvy padlého sněhu. Ještě jednou na jednorožce tázavě pohlédl, ale ten jen povzbudivě pokýval hlavou. Jemně řízl. Z rány se okamžitě vyhnula rudá krev a počala stékat po plecích. Erwelin si připadal jako kacír, jako kdyby znesvětil něco posvátného.

„Nyní nech mou krev potřísnit celou čepel tvého meče.“

Erwelin tak učinil.

„A teď pij!“

Erwelin s údivem pohlédl na to majestátní zvíře. Jestliže si připadal jako heretik před chvíli, když ho zraňoval, nyní si připadal jako ten největší hříšník pod sluncem. Přesto poslechl. Přisál se svými ústy

k otevřené ráně. Na jazyk se mu dostaly první kapky. Byly sladké. Sladší než lidská krev, sladší než cokoliv, co kdy pil. Jestliže se z počátku zdráhal, nyní již krev přímo hltal. Byla opojnější než ta nejlepší vína, jaká v životě okusil. Cítil, jak ho uvnitř těla hřeje a dává mu energii a sílu. Náhle poznal, že vědomí jeho a jednorožce jsou propojeny. Po celou dobu, co pil, do něj proudily i jednorožcovy vědomosti. Získal na svět zcela nový pohled, docházely mu nové souvislosti, které mu doposud zůstávaly skryty.

„To stačí. Přestaň!“

Přestat? Jistě. Jen ještě pár posledních kapek, blesklo mu hlavou. A tak pokračoval dál. Náhle se s hrůzou odtrhl. Zůstal stát s očima vytřeštěnýma do prázdna. V těch posledních vteřinách, kdy byla jejich vědomí spojena, zahlédl několik jednorožcových vzpomínek. Vzpomínek z úsvitu časů. Výjevů hrůz nevídaných a neslýchaných, proti nimž i ty nejhorší noční můry jsou ničím. Vzpomínek, jaké mají jen ta nejstarší stvoření, která se dnes prochází po zemi. Vzpomínek, jejichž dopad na mysl tak krátce žijícího tvora, jakým je člověk, je drtivý. Erwelin se s výkřikem zhroutil na zem.

„Já tě varoval. Tvá mysl však naštěstí není schopná tyto obrazy z minulosti pojmout a uchovat. Zbaví se jich, odhodí je a ty zapomeň.“

Otevřel oči. Stále byla noc. Byl zmatený a nevěděl, co se s ním stalo. Uvědomil si, že něco svírá v ruce. Podíval se, co to je. Byl to jeho meč zbrocený krví. Rozhlédl se kolem a spatřil mrtvé mágovo tělo. Předchozí události se mu rychle vracely. Stále ještě se cítil plný energie a neuvěřitelně mocný. Síla, která do něj z jednorožce vstoupila, mu již zůstala navždy a také z jeho meče, který okusil posvátnou krev, se stala zbraň s magickou mocí. Kdyby se dokázal včas ovládnout, mohl získat i část jednorožcových vědomostí.

Rozhlížel se kolem, zda někde spatří jednorožce. A skutečně – stál na kopci za vesnicí. Měsíční svit se odrážel na jeho bělostných bocích, jen po pleci se táhla tmavá jizva. Vzepjal se na zadní a zaržál. Erwelin mu zamával a jednorožec zmizel za obzorem. Mladý kovář osaměl uprostřed klidné noci. Pouze vítr prohánějící se v korunách bříz zpíval podivnou píseň:

*Stále dál jde cestou svou,
vyzbrojen silou a odvahou.*

*Krev jednorožce on směl pít,
ted' nenalezne nikdy klid.*

*„Ztrestej všechno bezpráví!“
tak vnitřní hlas ho pohání.*

*Proto stále dál jde cestou svou,
vyzbrojen silou i odvahou.
Jediným druhem – jeho stín.
Statečný rek, Erwelín.*

V pekle bude ráj (John Pustard)

Jednou jsem potkal Satana... No a... Jednou jsem potkal Boha... No a...

Určitě byste chtěli vědět, co mi Satan a Bůh povídali. Zajímalo by vás to – a ne, že ne, nebo ne? Mě a moji rodinu určitě ano. Moje rodina je jiná než jiná rodina. Moje rodina je lepší než nějaká lepší rodina. Moje rodina je fakt dobrá a ne, že ne. Chcete-li, povím vám něco o ní. A nechcete-li povím vám o ní stejně.

Jednou, když se mě někdo zeptal, jestli mám rád svoji rodinu, zeptal jsem se já jeho na oplátku, jestli je normální. Samozřejmě, že mám rád svoji rodinu, alespoň některé její členy určitě.

Moje rodina je složena ze základních členů, jako je děda, babička, manželka, děti, fauna. Ne všechny části mám rád nezbytně pohromadě, ovšem jednotlivě celkem ujdou. Hlavně manželka, se kterou máme hezký vztah. Nejvíc mám rád svého tchána, jenž dlí na městském hřbitově druhým rokem a naši rodinu sleduje zpovzdálí (rozhodně se mi líbí jeho nekonfrontační přístup, a on mě taky chápe). Maminka mojí paní, která se naložená v lihu v teráriu tiše účastní chodu naší domácnosti, by určitě někdy ráda také přispěla svojí radou, nebýt toho nešťastného faktu, že se jí nedostává kyslíku a s jejím srdíčkem už to není to, co bývalo. Doktor říká, že by se to časem mělo zlepšit. A já jen tiše doufám v opak. Prarodiče jsem vám věru věrně vylíčil, snad by bylo záhodno pokračovat němými tvářemi.

Můj pejsek, kterého jsem dostal jako svatební dar, je učiněný poklad. Cvičil jsem ho velice dlouho a i sám si osvojil velice milé dovednosti. Onehdy za mnou přiběhl z dětského hřiště, v té jeho oslintané roztomilé pusince vám měl ručičku. Naštěstí jen ručičku od panenky. Já mu hned vyhuboval, že toto se nedělá, že s dětmi si má hrát a ne jim ničit hračky. Kluk jeden, má za ušima. Rozuměl mi. Druhý den přiběhl a v pusince měl ruku překupníka Deža z naší ulice. Poznal jsem to podle prstenů a růžových nehtů. Mého miláčka jsem pochválil a ocenil prasečím ouškem a prstýnky schoval pro manželku. Mám ho opravdu rád.

O kočce toho není moc co povídat, snad jen to, že si s mým pitbulíkem Alíkem vybudovali krásný vztah. Od té doby, co visí ve sklepe na háku, o ní takřka nevím. Vím jen to, že když má Alík chuť si s ní pohrát, jde jí ukousnout pacičku nebo ouško, a tak je v našem domě vždy o zábavu postaráno. Stále nechápu, jak může v tomto rozjaření každý den vylézt nahoru, vypít svoji porci mléka a sníst svůj příděl kočičího žrádla. Něco mi tady nehraje, snad to, že Alík má stále bílou hubu a že už nenosí urvané ruce spoluobčanů tak často jako kdysi.

O mých dětech bych mohl mluvit celé dny. Jsou to moje zlatíčka. Něco v tomto světě, co nesnese poskvrny. Kdyby měl celý svět zaniknout, musel by Bůh zachovat právě je. Jsou to chlapeček a holčička. Pro tuto chvíli se omezím jen na konstatování faktu, že jsou drženy v nápravném zařízení pro mladistvé. Za malý prohřešek ublížení na zdraví s následkem smrti na vyučujícím pracovníku. No, nejsou roztomilé?

Moje žena, moje zlato, moje vše. Ano, tak bych mohl hovořit v superlativech o mojí lásce, mé Večernici. Povím vám něco víc. Jednoho krásného rána jsem se vrátil z práce o pár desítek hodin dříve. Vlastně mi šéf cestou do práce zavolal, ať už nechodím nikdy v životě k nám do podniku. A já jsem z toho měl takový prima pocit, jakože jsem volnej, na dlažbě. Připraven podělit se o ten pocit se svojí nejdražší příběhnu do naší ložnice. Ale běda – tam jen změř' těl. Když zpoza peřiny vykoukne hlava mého souseda, moje nervy povolí. Vezmu sekyru, kterou mám v ložnici připravenou pro ten účel, a tnu. Soused se kácí k zemi mrtev a jeho erekce, ta také zvolná upadá, až je mi líto nedokončeného aktu. Žena vše pozoruje a říká si něco k sobě. Poté zrakem zamíří do mých očí a její pohled říká: „Převezmi štafetu a dodělej mě, zlato.“ Ano, odpovím já. Dodělám to, zlato. Pozvednu sekeru a tnu podruhé. Sekera se zatíná do prostřed lebky, a v této poloze drží. Tělo se náhle sesouvá do postele. Ano, přátelé, a tak byste ho tam našli i dnes.

Výfukové plyny zavedeny hadicí do kabiny spolujezdce konají svůj účel. Ocitám se v klinické smrti. Vidím před sebou dvě postavy, přibližují se k nim. Poznávám v nich Boha a Ďábla.

„Vždy jsi byl dobrým člověkem, pro své okolí i blízké.“ praví Bůh.

„Zabil jsi svou ženu. Vraždil jsi, kradl jsi. Každému, co jeho jest,“ říká Satan.

„Tím, žeš jí ulehčil od trápení orgasmem, sis vysloužil cestu do nebe,“ pokračuje Bůh.

„Cesta do pekla pro tebe zatím není otevřena,“ pokračuje Satan.

„Ale já chci do pekla! Celý život se o to snažím,“ hájím se.

„Ale špatně se snažíš. Tím, že vraždíš a kradeš, se tam nedostaneš. Musíš udělat něco velice odporného, chceš-li do pekla,“ říká Satan.

„To bych rád, dejte mi prosím ještě jednu šanci.“

„Máš ji mít – a pamatuj, sebevražda je dobrý skutek. Že to je hřích, to je jen pověra. Tím se dostaneš leda do nebe,“ praví Satan.

„Tak si to zapiš za uši a táhni zpátky na zem!“ říkají oba.

Probudím se ze smrti a mám divný pocit, něco tu smrdí. Otevřu dveře od automobilu a nadechnu se čerstvého vzduchu. Najednou mě osvítlí myšlenka. Vstoupím do politiky.

Domů se vracím už velice pozdě. Uvařím si kafe. Najednou přiběhne Alík s ukousnutým přirozením mého souseda a dává mi ho k nohám. To víš, že tě mám rád, ty můj kluku, jen si pochutnej. Hodím mu vepřovou kostičku jako dodatek k mizerné porci, kterou ho podaroval soused. Jdu se ještě jednou podívat do ložnice. Tam je to stále jako po jatkách. Zkusím uklidit, než přijedou děti na vycházku za dobré chování. Na stolku si všimnu sundaného svatebního prstenu mé paní. Vezmu ho a nasadím jí ho na prst se slovy:

„Miluju tě, moje lásko.“

Bohužel, odpovědi jsem se už nedočkal...

Uprchlík (Lord Albert Ryba)

I.

Ten večer bylo neobyčejně dusno. Irhus dopil zbytek piva a kývl na hospodského, aby mu přinesl další korbel. Teprve poté, co vypil druhý, se mu trochu ulevilo. Po dni stráveném těžkou prací na poli, kdy mu do zad neustále pražilo žhavé slunce, potřeboval zahnat žízeň. Nutno však podotknout, že si takovéto „osvěžení“ dopřával každý den, i když zrovna nebyla úmorná vedra.

Irhus byl jeden z mnoha rolníků, kteří živořili v malých vesničkách v podhůří Niberijských hor. Žil ve staré dřevěné chatrči se svojí ženou a dětmi, sám ani přesně nevěděl s kolika, a snažil se uživit rodinu z toho mála, co v nepřítelš úrodné půdě vypěstoval.

„To byl zas den, co?“ prohodil k Irhusovi Omenn, prošedivělý muž sedící naproti němu.

„Jsem ztrhaný jako pes,“ postěžoval si oslovený, „mám rozlámaná záda, a to vedro mi také nedělá dobře.“

„Vždyť už také několik dní nepršelo. Jo, jo, nemáš to lehký...“ odmlčel se starší muž.

Ani Omennův život nebyl procházkou růžovým sadem. Po svém otci zdědil mlýn, ale hned prvním rokem, kdy začal provozovat řemeslo bez otcovy pomoci, nešťastnou náhodou uklouzl a přišel mezi mlýnskými koly o ruku. Mlýn tedy převzal jeho mladší bratr, zatímco Omenn se od té doby živil pouze drobnými pracemi doma i v ostatních staveních.

Oba muži se dlouze napili. V tu chvíli venku zaburácel hrom.

„Už bylo načase,“ uvolnil se Irhus, „kdyby nám úroda uschla, pomřeli bychom všichni hladu.“

„Však ty bys do příštího jara vydržel,“ poplácal Omenn rolníka svojí jedinou rukou po vyvaleném pupku, „a ještě bychom tě mohli narázit a čepovat z tebe pivo,“ zasmál se a Irhus se k němu přidal. Samotný Irhus se ve skutečnosti neměl tak špatně, jak o sobě rád vykládal, na jeho rodinu toho ovšem již moc nezbylo.

„Přines další,“ zvolal a opět zamával na hospodského.

Venku se zvedl vítr, rychle se zatáhlo a burácení bouřky se přibližovalo. Irhus zapálil svíce, zatímco šenkýř šel zabouchnout okenice. Ve chvíli, kdy se ozvaly první kapky deště, vešel do hospody Gawin,

statný lovec s prošedivělými vlasy. Na zádech měl zavěšený luk a přes rameno přehozenou čerstvě zastřelenou lišku.

„Blíží se pořádná bouře,“ řekl temným hlasem poté, co pozdravil hospodského i oba popíjející muže. „Na západě je obloha úplně černá a blýská se, jako kdyby měl přijít konec světa.“

„Na, nechej kus stehna pro moji ženu a zbytek nám udělej k večeři,“ hodil Gawin hospodskému svůj úlovek. Šenkýř kývl hlavou, nalil mu korbel a zmizel v kuchyni, která byla oddělená dřevěnou stěnou pobitou kůžemi ulovených zvířat. Za chvíli se místností začala šířit vůně pečeného masa.

Netrvalo dlouho a bouře udeřila plnou silou. Větrné poryvy cloumaly okenicemi a mezi trámy prosakovala voda, kterou víchř hnal údolím od západu. Gawin byl rád, že se stihl zavčas vrátit. Kdo byl v tu chvíli venku, promokl na kost. Všichni tři muži s obavami naslouchali burácení, a teprve po chvíli se dali znovu do hovoru.

Irhusovi se objevila slina v koutku, jakmile zahlédl hostinského s hotovou pečení. Neskrýváje svůj hlad, chňapl po prvním kousku, ačkoli by bylo slušné, kdyby se nejprve pustil do jídla Gawin. Svoji porci ale nedojedl. Dveře hospody se s hlomozem rozletěly a do nevelké místnosti vešla dvojice zcela promočených mužů.

II.

Všichni tři muži u stolu pohlédli na příchozí. Irhus se jen ušklíbl a bez zájmu pokračoval v ohlodávání pečeného stehna, ale Gawin, Omenn i hostinský, který mezitím přišel z kuchyně, neskrývali překvapení.

Ve dveřích stál královský výběrčí daní Queras doprovázený velitelem hradní stráže Navagarem.

Queras nikdy nebyl v osadě vítaným hostem. Byl to lstivý a hamižný člověk, který neustále hledal způsob, jak se obohatit na úkor druhých. Měl vysokou štíhlou postavu, chodil vždy pečlivě upraven a svým pronikavým pohledem vzbuzoval respekt i u těch nejdrsnějších chlapů. Každý o něm věděl, že vybírá daleko vyšší daně, než požaduje král, ale nikdo se nikdy neodvážil proti tomu cokoli udělat. Queras měl na královském dvoře velký vliv a s potěšením nechával poddané krutě trestat i ze zcela malicherných důvodů. Querasův společník Navagar byl oproti tomu menší a podsaditý. Jeho dříve statné tělo se změnilo ve velký pupek na křivých nohách a červený nos prozrazoval, že se rád napije

víc, než je záhodno. Až na zblešený plnovous byl celkem upravený a na rozdíl od Queras působil sympatickým dojmem.

Hostinský se chtěl zeptat, co si „vzácná návštěva“ přeje, ale Queras ho předběhl.

„Zmizte, všichni!“ zasyčel a popošel ke stolu. „Ty ne,“ okřikl šenkýře, který se jako jediný pohnul.

Gawin se zvedl, uctivě se uklonil a potichu zamířil ke dveřím následován Omennem. Jen Irhus se k odchodu neměl. Obíral svůj kus masa a neotočil se ani, když se výběrčí daní postavil na krok před něj.

„Ty jsi neslyšel?“ zvýšil Queras hlas. Vytrhl Irhusovi napůl ohlodané stehno z úst a mrskl ho otevřenými dveřmi ven. V zápětí na to popadl muže za mastné chomáče vlasů a trhl s ním tak, že se s výkřikem postavil.

„Pane...“ ozval se Omenn a položil šlechtici ruku na rameno. Aniž by kdokoli v místnosti stačil zareagovat, Queras se hbitě otočil, vytasil meč a bývalému mlynáři uťal jeho jedinou zbývající ruku. Queras na nic nečekal, popadl nebohého muže a vyhodil jej do zuřící bouře. Omenn zůstal ležet s obličejem zabořeným v bahně. Zatímco velitel stráže vyváděl Irhuse, vykopl šlechtic uťatou končetinu za jejím majitelem.

Venku se ozvaly hlasy. Vzápětí na to se do hostince nahrnulo asi třicet obhroublých mužů špinavých od bahna. Ti, kteří se nevešli ke stolům, obsadili kuchyni. Dva z nich odstrčili hospodského a začali všem čepovat pivo. Navagar několika hlty vyprázdnil korbel, přičemž už sahal po dalším. Hostincem se rozlehl hlasitý zpěv.

III.

„Vstávat, holoto! A ihned nástup!“ rozléhal se brzy ráno osadou Querasův pronikavý hlas.

Z chalup se pomalu začali trousit rozespalí vesničané a překvapeně mžourali do vycházejícího slunce. Včerejší bouře byla pryč. Vzduch byl prosycen nebývalou svěžestí a odevšad se ozýval zpěv ptáků. Před hospodou dosud ležela Omennova uťatá ruka, nebohý muž se však mezi ostatními na návěs nedostavil. Bledý hostinský stál opřený o vyvrácené dveře svojí putyky. Během noci přišel o několik zubů a pod nosem měl zaschlý pramínek krve. Vesničané nevěděli, co se stalo. Díky bouřlivé noci zanikl Omennův šílený řev i hlomoz a zpěv v hostinci.

Sedlák Jarvas se divil, proč má dobytek vyhnaný venku a místo něj je stáj plná cizích koní. Mezi posledními přišel na náves stařešina Zoltan.

„Pane,“ pravil uctivě, „své daně jsme nedávno zaplatili...“

„Kdo řekl, že tu jsme kvůli daním?“ osopil se na zmateného Zoltana Queras, „ale když už ses mi vnutil, tak od všech obvyklou daň vyberu,“ pronesl posměšně.

„My nic nemáme,“ ozval se jeden z vesničanů z davu, „všechno jsme vám už dali. Z čeho nakrmíme své děti?“

„Něco se už najde,“ ušklíbl se výběrčí daní a pokynul vojákům. Několik nadržených rabiátů vytáhlo pár vzpouzejících se dívek a odtáhlo je do lesa. Jiní vtrhli do stavení a začali je prohledávat. Věci, které nebyly vojákům k ničemu, byly vyhozeny oknem ven.

„A toho drzouna upalte,“ ukázal na odvážlivce, který se předtím ozval.

Vojáci přitloukli muže zevnitř na vrata stodoly, vhodili do slámy hořící pochodeň a nechali ječícího muže napospas plamenům.

„Teď k věci,“ promnul si spokojeně ruce Queras. Rozhlédl se po návsi a na okamžik se odmlčel. Vesničané stáli zděšeně u svých stavení a nevěděli, co mohou od krutého pána očekávat.

„Před několika dny,“ začal pomalu šlechtic, „uprchl nebezpečný vězeň.“

Vesničané se ani nepohnuli.

„Nepředpokládám, že by někdo z vás měl tu troufalost ukrýt ho u sebe v domě, což si ostatně ověříme, ale víme dobře, že tudy projížděl. Chci o uprchlém vědět vše. Kam šel, co měl u sebe a co vám všechno řekl.“

Na návsi bylo ticho.

„Ty!“ ukázal Queras na poblíž stojícího Irhuse, „mluv!“

„Hmmm... ééé...“ zakoktal se oslovený. Jeden z vojáků ho probodl kopím. Muž se se zasténáním sesunul k zemi.

„Kdo bude další?“

„Pane,“ vystoupil Zoltan, „před třemi dny projížděl vesnicí cizinec...“

„Pokračuj!“ zatahal Queras stařešinu za vousy a poté ho poplácal po rameni.

„Přespál v hostinci a hned za úsvitu jel po cestě dál.“

„Stačí,“ rozkázal Queras a zamířil spolu s Navagarem k hospodskému.

„Ted' ty,“ udeřil ho železnou rukavicí do obličeje. Šenkýř záúpěl a z úst mu vystříkla krev spolu s rozdrcenými zuby.

„Dal si jen něco málo k jídlu a šel na pokoj,“ vykotal ztěžka potlučený muž.

„Takže ty jsi u sebe přechovával utečence?“ otázal se šlechtic výhružně.

„To... bych si nikdy nedovolil... Měl u sebe královské zlatáky, nevypadal jako uprchlík.“

„Co měl na sobě?“

„Obličej měl zastíněný kápí, vypadal jako mnich. Také byl od bahna... Musel projít močálem,“ dostal ze sebe hostinský.

„Dalo se čekat, že nezůstane v trestaneckých cárech,“ ozval se poprvé Navagar a zamyslel se. „Řekl, kam má namířeno?“

„Neřekl toho moc. Ani si nepřisedl k chlapům ke stolu. Hned, jak se najedl, šel spát.“ Hostinskému se viditelně ulevilo, že výslech převzal velitel stráže. „Odjel po cestě směrem na západ. Vypadal, že měl naspěch.“

„Říkáš, že se s nikým nebavil?“ dotázal se Navagar.

„Ne, ani slovo. Jen si objednal jídlo. Za vše dobře zaplatil, takže...“

„...takže máš dost peněz na zaplacení daně,“ přerušil ho Queras, „Navagar obejde vesnici a pokud někdo nebude mít čím zaplatit, dáš to za něj ty! Bude to tvůj trest za poskytnutí noclehu uprchlému vězni.“

Velitel stráže vykročil zpět k návsi, aby splnil rozkaz. Netrvalo dlouho a družina byla připravena na cestu.

IV.

O týden později

Hustým lesem Niberijského podhůří se prodíral muž. Jeho vysoká postava zahalená v rouchu se – na duchovního až příliš obratně – vyhýbala ostrým trnům popínavých keřů, mohutným kořenům vysokých stromů i větvím obaleným všudypřítomným jehličím, z něhož kapala voda po nedávném dešti. Muž měl zjevně naspěch, zastavil se jen jednou, aby se napil vody z bublajícího horského potoka. Krátce se ohlédl zpět směrem, odkud přišel, a na chvíli se zamyslel.

Kdysi byl velmi mocný a obávaný. Pousmál se, jak je vše pomíjivé. Moc a sláva se během let změnily ve špínu a chudobu. Ačkoli jeho tvář vypadala mladě, oči prozrazovaly, že je ve skutečnosti mno-

hem starší, než se na první pohled zdálo, a že za svůj život prožil více než kdokoli jiný. Bývaly časy, kdy se ho nikdo neodvážil dotknout, natož jej uvěznit. Jeho jméno budilo u přátel respekt a u nepřátel hrůzu. Tajná umění, která ovládal, a víra ve staré božstvo se mu však v této době staly osudnými. Ačkoli svoje schopnosti neobrátil proti žádnému člověku, byl trnem v oku nejmocnějšímu šlechtici Serechussovi. Ten zajistil, aby byl prohlášen za kacíře a čarodějníka a na jeho osobu byla vypsána odměna. Rozsudek zněl: trest smrti upálením. Trest smrti? Takových rozsudků již vyslechl... Kolikrát za svůj život byl takto na útěku? Ze smrti strach neměl. Právě naopak – někdy si věčný spánek z celého srdce přál. Ovšem mučení a „výslechy“ vedené s neobyčejnou krutostí mu nebyly, jako žádnému jinému člověku, ani trochu příjemné. Dlouho se však v království nezdrží. V posledním hraničním městě si obstará potřebné vybavení na cestu a zásoby a odejde daleko na západ, mimo dosah Serechusse a jeho intrik. Musí spolehnout na to, že strážé budou prohledávat město stejně ledabyly, jak u nich bylo běžné, pokud se mu je tedy nepodaří setřást.

Muž se zamračil. Zasnul se, zatímco mu byli pronásledovatelé v patách. Znovu se rozhlédl, přeskočil potok a zmizel v houští.

Navagar si nahnul z měchu vína a seskočil z koně. Jeho nohy se téměř podlomily pod vahou velikého pupku. Obešel skupinu vojáků a zastavil se u Querase přivazujícího krásného hřebce z ušlechtilého chovu k padlému stromu.

„Volal jste mě, pane?“

„Ano...“ odmlčel se výběrčí daní zamyšleně a vyštěkl na vedle stojícího vojáka, ať jde obstarat koně.

„Právě se vrátil jeden z našich zvědů,“ pokračoval k Navagarovi. „Náš uprchlík sešel malý kus před námi z cesty.“

„Nalevo od nás leží tři dny jízdy město Asmagard,“ zamyslel se Navagar a napil se vína, „vydáme se v jeho stopách?“

„Ne, půjdeme dál po cestě. Jednak je cesta lesem pro koně vyloučená, ale hlavně jsem přesvědčen, že náš přítel pouze chce, abychom se domnívali, že prchá do Asmagardu. Nepochybně má namířeno oklikou skrz Imaghallovo údolí do Salmoru. Není hloupý. Ví, že Asmagard je plný vojáků a velmi brzy by byl chycen.“

„Máte pravdu,“ kývl hlavou velitel stráže, „ze Salmoru to má jen kousek na hranice, a jakmile by zmizel na území sousedního krále, měli bychom pronásledování značně ztížené...“

„...ovšem nikoli nemožné,“ přerušil ho Queras a zlomyslně se usmál.

Narážel na své dřívější zkušenosti s vybíráním daní na území sousedních království. Několikrát vtrhl s bandou nájemných hrdlořezů do vesnic ležících za hranicemi a vydával se za družinu jejich panovníka. Osady, které protestovaly, byly pro výstrahu vypáleny. Queras míval tyto cesty v oblibě, jelikož si mohl dovolit i to, co by mu v zemi jeho krále nikdy neprošlo. Také žoldáci byli spokojeni. Na obyčejné výpravě proti vzbouřeným sedlákům si nikdo z nich nepřišel k takovému majetku, jako když srovnali se zemí některou vesnici v sousedním království. Král mu sice jeho výjezdy ze začátku trpěl, ale když Queras vstoupil do vyšší politiky, naznačil mu, že by raději neměl na sebe poutat pozornost, protože by ho mohl některý z vyslanců poznat a utrpěla by pověst celého královského dvora. Stíhání uprchlíka však bylo něco jiného a šlechtic by mohl využít své zkušenosti s „návštěvami“ cizího území.

„I přesto navrhuji vyslat několik vojáků, aby se vydali v jeho stopách, a měli bychom dát zprávu do Asmagardu pro případ, že by skutečně zamířil tam,“ řekl Navagar a opět si několikrát lokl z měchu.

„Jistě, nemůžeme si dovolit udělat chybu. Serechuss by nebyl spokojen, velmi mu na dopadení uprchlého vězně záleží.“

Navagar přikývl. Serechuss byl nejvyšší šlechtic v království a každý věděl, že má velký vliv i na samotného krále. Queras byl dobrým Serechussovým přítelem a velitel stráže tušil, že pokud by jim stíhaný unikl, mohl by se rozloučit s pěknou kopou zlatáků a jeho vojáci by neušli potupnému veřejnému bičování na náměstí. Proto bylo také v jeho zájmu, aby byl utečenec dopaden, ačkoli mu jinak mohl být úplně ukradený.

Vykročil udělit vojákům rozkazy a přemýšlel, proč asi má Serechuss takový zájem vězně dopadnout. Trest smrti upálením za čarodějnictví byl zcela jasná záminka pro odklizení někoho nepohodlného bez ohledu na jeho hodnost a společenské postavení. Člověk označený za kacíře nemohl hledat útočiště ani v žádné z četných klášterních pevností, kde kněží často ukryli před spravedlností kdejakého zloděje nebo vraha. Navagarovi bylo jasné, že zmizelý muž není žádný čaroděj, ale co naplat – musí plnit rozkazy.

Zatímco velitel stráže vyslal dva vojáky v uprchlíkových stopách a rychlého posla do Asmagardu, Queras ve svém stanu dopsal dopis. Pergamen ještě jednou přečetl, označil pečeti a přivázal ho na nohu poštovnímu holubovi. Jakmile pták vylétl otevřenými dvířky klece ven a zmizel nad korunami stromů, promnul si šlechtic spokojeně ruce. Serechuss bude mít radost, až se dozví, že uprchlíka tak brzy vypátrali a mají ho téměř v hrsti.

Pohlédl do Imaghallova údolí ležícího v hloubce po levé straně cesty. Tam někde, skryt pod hustými stromy, prchal vězeň, kterého si jeho přítel Serechuss přeje dopadnout. On však bude se svojí družinou rychlejší. Po cestě dorazí do Salmoru nejméně o den dříve, a tam si na něj počkají.

Kývl na Navagara.

Ten zakřičel povel a jakmile se skupina dala do pohybu, několika hlty vyprázdnil svůj měch s vínem.

V.

Pod hustými stromy v Imaghallově údolí se začalo šéřit. Muž v kápi zpomalil. Musel se v duchu zasmát. Několik set kroků za ním se ozývalo praskání větví, hlomoz zbroje a občas i vzteklé nadávky. Jeho pronásledovatelé vskutku nebyli vycvičeni pro pohyb v terénu. „Ti zatím leda tak rozháněli hospodskou rvačku,“ pomyslel si. V noci jim připraví past.

Jakmile se setmělo, zastavil. Vytáhl z torny lano a s viditelnou námahou se mu podařilo ohnout mladý stromek až k zemi. Musel si pomoci tím, že lano protahoval pod kořenem, jehož kus vyčníval nad zemí. Za strom přivázal druhé lano s velkou smyčkou na konci. Oko ležící na zemi zamaskoval lupením. Svlékl svoji tuniku, vycpal ji trávou a položil ji vedle smyčky. Z druhé strany rozdělal oheň a zmizel v temnotě.

Potichu, jako kočka, se dostal svým dvěma pronásledovateli za záda. Ti mezitím přišli na nějakých dvacet kroků od tábora. Zřetelně slyšel jejich supění. Cinkání zbroje, které vyvolával každý jejich sebelepší pohyb, bylo slyšet na míle daleko.

„Už spí,“ zašeptal jeden z nich.

„Jen hlupák by rozdělal za tmy oheň, aby byl z daleka vidět,“ kývl druhý.

„Vrhneme se na něj?“

„Queras nám nařídil, že ho máme jen sledovat!“

„Nesmysl, jsme přece dva, nemá proti nám šanci,“ pobízel svého druha, „odměna bude naše.“

Druhý voják přikývl a ukázal, kudy se ke spícímu utečenci přiblíží.

Ten dvojici tiše sledoval a když se začali plížit směrem k ohni, jako myš se přikradl za velký strom, k jehož kořenům bylo upevněno lano. Musel se držet, aby nevyprskl smíchy. Ti ňoumové dělali takový rámus, že by vzbudili mrtvého.

Jeden z vojáků právě přifuněl k ohništi. Svůj meč přiložil na ležící postavu vedle ohně. Teprve teď si všiml, že je něco špatně. Muž, kterého stíhali, u ohniště vůbec nebyl, místo něj ležel na mýtině vycpaný kus hadru.

Voják zaklel a otočil se na svého druha, aby ho varoval. Promluvit však už nestihl.

Ostrý nůž přeřízl lano držící ohnutý stromek na silném kořeni. Kmen se vymrštil a voják, jenž stál jednou nohou ve smyčce, se vznesl do vzduchu. Byl příliš těžký na to, aby zůstal viset, ale silné trhnutí mu zlomilo nohu v kyčli. Ozval se šílený řev. Druhý muž ztuhl. Zůstal stát jako opářený uprostřed jasně osvětlené mýtiny a snažil se odhadnout, odkud může přijít útok. Okolím se rozléhal zoufalý křik jeho společníka ležícího na zemi, jehož noha byla v nepřírozeném úhlu tažena ohnutým stromem vzhůru. Bezradně se na něj podíval a pak se ohlédl, jestli nepřítel není za jeho zády. Koutkem oka zahlédl rychlý pohyb. Když se otočil zpět, stál tváří v tvář vysokému snědému muži. Více si již nestihl uvědomit. Na krku mu naskočila rudá čára a ozvalo se zabublání.

Utečenec na nic nečekal. Oťrel svůj nůž o trávu, popadl tuniku ležící na zemi, svoji tornu a zmizel ve tmě.

Místo jeho setkání s pronásledovateli prozrazoval jen svit plápolajícího ohně a sténání těžce zraněného vojáka. Pokud přežije, čeká ho zcela jistě amputace nohy.

„Hlupáci!“ udeřil pěstí do kožešiny ve svém stanu Queras, když se kdesi v hlubinách Imaghallova údolí rozlehl zoufalý výkřik následovaný hýkáním a skučením.

„Říkal jsem jim, ať se k vězni nepřibližují!“ otočil se na Nava-gara, s nímž právě probíral, jak budou pokračovat v pátrání.

„Alespoň víme, že nešel do Asmagardu,“ přikývl velitel stráže.

Oba se na chvíli odmlčeli. Navagar se podíval směrem, odkud se nesl řev. Viděl však jen černou tmu. Pokud uprchlý muž rozdělal oheň, zůstal skrytý pod hustými korunami stromů. Nechtěl by být na místě těch, které v jeho stopách poslali. Nářek se rozléhal údolím ještě dlouho, než postupně utichl. Ale i tak každý ze skupiny mohl během noci několikrát zaslechnout děsivé sténání přicházející z hlubin vedle cesty, kde tábořili. Většinu chrápajících vojáků výkřik vzbudil a tábořem se neslo tlumené brblání. Nikdo z nich neměl dobrý pocit. Tentokrát stíhají opravdu nebezpečného muže, o kterém navíc vůbec nic neví.

Velitel stráže se otočil zpět na svého nadřízeného. „Zítřka večer dorazíme do Salmoru,“ řekl potichu, „za jak dlouho po nás můžeme našeho uprchlíka očekávat?“

Queras se zamyslel.

„Imaghallovým údolím se dá projít za dva dny. Pokud půjde i v noci, u Salmoru bude pravděpodobně brzy ráno.“

„V noci se dovnitř nedostane. Městskou bránu stráže otevírají až za rozbřesku. Určitě se ale nepokusí vejít mezi prvními, to by si ho mohl někdo ze strážných zapamatovat.“

„Ano,“ potvrdil Queras, „přijde pravděpodobně před polednem. Jakmile začnou odpolední trhy, bude se chtít vmísit do davu.“

„Měli bychom tedy v poledne uzavřít bránu a všechny ostatní východy.“

„Ve městě by měl právě být generál Cartas se svojí osobní gardou. Zajistiš, aby jeho muži v přestrojení obsadili tržiště. Já nařídím strážím, ať ihned po poledni uzavřou město,“ promnul si šlechtic spokojeně ruce.

Usmál se pro sebe a kývl na Navagara, že rozprava skončila.

Velitel stráže se s funěním vyškrábal na velký kámen nad cestou, přihnul si z měchu vína a zabalil se do kožešiny. Až na chrápání vojáků a občasné zasténání z údolí bylo ticho.

VI.

Všem vojákům se ulevilo, když se za kopcem konečně objevily siluety vysokých věží Salmoru, posledního většího pohraničního města. Na západ od něj se rozkládaly, až na pár malých vesniček, jen husté lesy. Staré neudržované stezky do sousedního království, jež byly jedinými svědky dávno zaniklého čilého obchodního ruchu, prorostly během staletí vysokou trávou a ostnatými keři. Jen zkušený bojovník či lovec se

mohl odvážit dále. Hraniční území za Salmorem bylo plné divokých hord žijících v lesích. Některé kmeny nepohrdly ani lidským masem, jiné se spokojily pouze s majetkem zabitých pocestných, kteří se čas od času odvážili přejít hranice. Proto měli Querasovi muži na začátku cesty obavy, zda nedostanou od svého velitele rozkaz pokračovat dál na západ.

Navagar zamával na strážného na ochozu nad městskou branou. Počkal, až všichni vejdou do města, a zamířil s vojáky rovnou k ubytovnám za generálem Cartasem, zatímco Queras zmizel v jedné z uliček. Již se šelo a oba museli ještě dnes v noci zařídit, aby vše proběhlo hladce a hledaný jim neunikl.

„Vítej, příteli,“ pozdravil Navagara rozložitý muž středního věku. Velitel stráže právě procházel s vojáky nádvořím a chystal se vejít do ubytoven.

„Zdravím, generále,“ usmál se velitel stráže a tvář se mu rozjasnila, „jaká je služba na hranicích?“

„Počkej, až ti budu vyprávět,“ zasmál se generál Cartas, „takovou službu bych ti přál.“

„Potřeboval bych od tebe jednu laskavost.“

„Beze všeho, ale teď si odlož a jdeme se trochu pobavit. Jistě máte všichni vyprahlé hrdlo. ‚U Vlčího drápu‘ mají to nejlepší pivo,“ postrčil starého známého generál, „...a samozřejmě výborné víno,“ přátelsky mrkl.

„Samozřejmě,“ usmál se Navagar a napil se ze svého měchu, který byl nepostradatelnou součástí jeho výstroje.

Hned, jak se se svými vojáky ubytoval, vyrazili společně k ‚Vlčímu drápu‘, kde na ně generál již čekal. Brzy se okolními ulicemi začal rozléhat hlasitý zpěv.

„No, ty tedy vypadáš,“ ozvalo se nad Navagarem.

Velitel stráže otevřel jedno oko. Nad ním stál Queras a tvářil se výhružně.

„Ihned se uprav a hlas se u mě s celou jednotkou!“ zasyčel šlechtic a překročil Navagarův velký pupek.

Opilý muž zvedl hlavu a rozhlédl se. Pohyb byl doprovázen náhlým pocitem žaludeční nevolnosti a rýpnutím v hlavě. Ležel na zemi uprostřed vstupní brány do nádvoří u ubytoven. Právě svítalo. V ulicích

bylo zatím ticho. Slyšel jen protivné štěbetání ptáků a z dálky troubení stráží oznamující otevření městských bran.

Navagar si vytřel zvratky ze svých vousů a nejistě se postavil. Snažil se rozpomenout, zda splnil úkol a domluvil s generálem rozmístění jeho gardy po městě.

„Jak ses vyspal?“ vyrušil ho z myšlenek hluboký hlas. „Všichni mí muži jsou na svých místech,“ pokračoval generál Cartas a přátelsky se na Navagara ušklíbl.

Tomu spadl kámen ze srdce. Pozdravil svého přítele, který byl očividně jako rybička, ačkoli v noci vypil nejméně tolik vína jako on, a vykročil za Querasem.

„Úkol je splněn, pane,“ pravil sebejistým hlasem. „Generál Cartas rozmístil své vojáky na určená místa a teď už vše záleží jen na nás,“ ukázal na nastoupenou jednotku v chodbě.

„Ano, děkuji...“ změřil si velitele stráže šlechtic, „...vidím, že tvůj úkol ‚U Vlčího drápu‘ byl opravdu obtížný, ale vypořádal ses s ním se ctí,“ dodal jízlivě a Navagar raději z místnosti vycouval, když viděl, že po něm Queras už nic dalšího nechce.

„Prase jedno,“ pomyslel si šlechtic a otevřel okenice, aby vyvětral nakyslý zápach zvratků.

„Oblečte se do žebráckých cárů a obsadte uličky vedoucí z náměstí,“ rozkázal velitel stráže svým vojákům. Ti nejbližší v dosahu jeho dechu se šklebili a krčili nos, ale nikdo se neodvážil pronést ani slovo.

Během chvíle se úzkými uličkami začali k náměstí stahovat špinaví žebráci. Usadili se na zem a pozorovali obchodníky, kteří na tržišti rozkládali své zboží. Málokdo si všiml, že čas od času stočili zrak ke strážním věžím, na nichž bylo více hlídek než obvykle.

VII.

Navagar si protáhl končetiny. Slunce již bylo vysoko nad jeho hlavou a velitel stráže maskovaný za špinavého trhana se díky svému objemnému břichu pořádně potil. Postávání na rohu tržiště se mu silně zadíralo. Kdyby ti hlupáci v královském žaláři nenechali svého vězně utéct, mohl v klidu sedět v některé ze svých oblíbených putyk a popíjet s kamarády. Byl značně nervózní z toho, že musel na dnešní akci odložit svůj měch s vínem a navléci se do smradlavých hadrů. Zatímco přemítal a rozhlížel se, zda nespatří mezi trhovci vysokou snědou postavu, prav-

děpodobně zahalenou do nenápadného roucha s kápí, oslnil jej jasný záblesk.

Hlídka na městských hradbách dávala jemu a také generálu Cartasovi s Querasem zrcátkem signál, že podezřelý muž právě vešel do města. Navagar pomalu vykročil na tržiště. Objemná páchnoucí postava těžce se prodírající davem byla signálem pro ostatní maskované vojáky posedávající v podloubích domů na náměstí a na rozích přilehlých uliček, že mají zbystřit a bedlivě sledovat každého, kdo se vmísí do davu.

Queras stál u úzkého okna na vysoké věži, jež byla součástí opevnění vnitřní části města, a pozoroval uličky pod sebou. Z dálky přicházející skřípání řetězů prozrazovalo, že stráže právě uzavírají město. Vtom hledaného spatřil. Vysoká zahalená postava kráčela pomalým krokem jednou z uliček. Sledovaný se rozhlédl, zašel do obchodu s vybavením pro lovce a poté na delší dobu zmizel ve špinavé putyce „U Prasečího rypáku“ naproti. Odtud zamířil rovnou na náměstí. Šlechtic přešel pohledem tržiště, ale z Navagarových vojáků i z Cartasovy gardy poznal jen samotného Navagara podle jeho sudovitého břicha.

„Tentokrát neutečeš,“ zasyčel si pro sebe Queras a odstoupil od okna.

Navagar stiskl pevněji rukojeť krátkého meče, jenž ukrýval pod špinavými hadry, ale zase se uvolnil. Vysoký muž, který se před ním vyloupil z davu, neměl jednu nohu a navíc byl jeho obličej zarostlý hustými vousy naježenými do všech stran.

„Kde může být?“ pomyslel si netrpělivě velitel stráže. Snad ho nepřehlédli. Je nepravděpodobné, že by ho někdo ve městě ukryl. Pokud ano, jistě ho viděl alespoň Queras, který celou akci sleduje ze své komnaty ve věži vysoko nad střechami domů. Nebo do Salmoru vůbec nepřišel a rovnou se pokusil překročit hranice, aniž by doplnil zásoby a nezbytnou výbavu do divočiny? Pokud je ve městě, nemá kudy uprchnout. Brána a všechny malé východy pro stráže jsou uzavřeny, Queras nechal navíc hlídat i obě dvě tajné chodby z města. Hledaný by musel buď skočit z vysokých městských hradeb, nebo proplavat odpadní stokou. Ani jedno by pravděpodobně nepřežil, navíc v kanále, jímž protékaly páchnoucí splašky, byly zapuštěny silné mříže. Nebýt neschopnosti králových strážných, nemusel by se tu teď pražit na poledním slunci...

Konečně! Velitel stráže spatřil snědý obličej v kápi tyčící se nad přihrbými trhovci.

„Tentokrát ho máme, o tom není pochyb,“ pomyslel si Navagar a přešel pohledem po ostatních. Zahlédl generála, jak se v otrhaných cárech z pytloviny belhá o berlích okolo muže, jehož hodlali lapit. Navagar bezděčně zašátral po svém měchu s vínem, jenž nosil zavěšený na opasku, ale narazil jen na rukojeť ukrytého meče.

Utečenec se postavil zády k rybářskému stánku a přehraboval se obuví u trhovce naproti. Generál Cartas se právě dobelhal mezi něj a rybáře. Nikdo mu nevěnoval pozornost. V tu chvíli generál odhodil berle, popadl rybářskou síť zavěšenou nad kádí s rybami a přehodil ji přes hledaného. Ve stejný okamžik ožilo několik špinavých pobudů, kteří se bezcílně motali tržištěm a ochutnávali nabízené pochoutky, a skočilo na muže, jenž se zmítal na zemi zamotaný do pevné sítě.

Navagar pomalu přišel k zajatci a udeřil ho mečem naplocho do hlavy. Ten ztratil vědomí.

Queras ze své věže s úsměvem pozoroval, jak několik trhanů nese z tržiště na ramenou stočený koberec.

VIII.

„Úkol jsme splnili, pane,“ hlásil velitel stráže Querasovi, zatímco sestupoval po úzkých točitých schodech do sklepů salmorského žaláře.

„Výborně,“ kývl hlavou šlechtic, „odvedli jste dobrou práci.“

„Co s ním teď bude?“ otázal se Navagar.

„Vyčká zde do Serechussova příjezdu,“ zamyslel se Queras, „ale nejdříve ho trochu zkrotíme. U toho Serechuss být nemusí. Nikdo si nesmí dovolit uprchnout z MÉHO žaláře.“

„Co když nám při tom ‚krocení‘ zemře? Pán nám výslovně nařídil, že se mu nesmí zkřivit ani vlásek na hlavě.“

„Řeknu Serechussovi, že ho podřízli v hospodské rvačce a ukáži mu pouze jeho hlavu.“

„A jsme tu,“ zarachotil Navagar svazkem masivních klíčů. Se skřípotem odstrčil rezavá dvířka kobky a nechal šlechtice, aby vešel k zajatci první.

Uvězněný muž visel za okovy na háku na stropě. Přes hlavu měl natažený špinavý pytel. Navagar popadl vědro s ledovou vodou načepovanou z hluboké sklepní studny a chrstl ji na visícího zajatce.

„Vstávat, šmejde!“ zaburácel velitel stráže. Ve sklepení bylo chladno a na obnažené noze naskočila vězni husí kůže.

„Je ti zima?“ pronesl jízlivě Queras, „však se dočkáš, kat tě polechtá žhavým železem.“

Muž zasténal.

Šlechtic mu strhl pytel z hlavy. Zajatcův pronikavý pohled ho přinutil uhnout očima.

„Jak se jmenuješ, červe?“ neztratil Queras rovnováhu, „mluv, nebo z tebe odpověď vytáhnu i s tvými vnitřnostmi!“

Zajatec neodpověděl. Jeho oči si teprve přivykaly svitu loučí. Queras stojícího před ním si vůbec nevšímal. Místo toho si prohlédl místnost. Zaprášené zdi pokryté pavučinami prozrazovaly, že je zavřen na některé ze zřídka používaných samotek. Na zemi se povalovaly rozlámané lidské kosti a kameny byly potřísněny zahnědlými skvrnami dávno zaschlé krve. Kobka neústila do dlouhé chodby s jinými celami, ale přímo do strmého točitého schodiště. Kromě šlechtice, který se jej snažil vyslechnout, viděl v místnosti ještě pupkatého Navagara, který si právě nahýbal ze svého měchu.

Právě na měch vína upřel visící muž uhrančivý pohled. Zornice se mu rozšířily a Querasův štekavý hlas mu přešel ve vzdálené hučení.

Šlechtic byl s trpělivostí u konce. Snažil se z vězně vypáčit alespoň jediné slovo, ale ten nereagoval ani na několik ran pěstí do obličeje. Pouze zíral, alespoň z Querasova pohledu, nepřítomným zrakem do prázdna.

Navagar si otřel rty a připevnil měch s vínem k opasku. Zatočila se mu hlava. Přece toho tolik nevypil? Má dnes teprve druhý...

„Dobře, jak chceš,“ řekl pomalu sevřenými ústy Queras a udeřil muže špičatým loktem do břicha, „Navagare, dojdí pro kata. Když to nejde po dobrém, půjdeme na to jinak.“

Velitel stráže vyšel z kobky a začal stoupat po schodech vzhůru. Nebylo mu dobře. Měl nejistý krok a začal vidět dvojité. Přece nemůže být opilý!

Než vystoupal po schodech do vyššího patra, několikrát se musel zastavit, aby neupadl. S vypětím sil došel k malým železným dvířkům a zabušil na kata. Zamřížovaným okýnkem pozoroval, jak svalnatý muž mlčky sbírá své náčiní a strká si ho za opasek.

Mezitím Queras několikrát udeřil visícího vězně do obličeje.

„My tě už přinutíme mluvit,“ zařval šlechtic, ze kterého, když osaměl, spadla maska ledového klidu, a podíval se přitom zajatci do očí.

Tentokrát již neměl sílu ucuknout. Mužův pohled přímo spaloval, Querasovi podklesly nohy a jeho mysl zachvátil pocit hrůzy. Jakoby z dálky vnímal, jak vězeň vyklouzl jako had z okovů a začal si svlékat špinavé cáry.

Kat Karghos byl mistrem svého řemesla. Své dovednosti získal nejen ve speciální královské škole, ale také během vojenského tažení do zemí daleko na jihu. Tamní domorodci ovládali tajná umění, kterými dokázali fyzickým i psychickým mučením člověka zničit tak, že z něj zůstala jen živá troska toužící po jediném – zemřít. Karghos se některým praktikám přiučil od válečníků spřátelených kmenů, kteří bojovali na straně královské armády. Během výpravy měl na starosti válečné zajatce, a tak mohl sledovat, jak domorodci prováděli výslechy, a své poznatky dokázal využít i později, když byl v Salmoru přidělen do východního bloku vězení jako mistr popravčí.

Překontroloval, zda má s sebou všechny oblíbené nástroje, popadl železnou nádobu se žhnoucími uhlíky a kývl na čekajícího Navagara.

Ten vypadal nepřítomně. Stěží se usmál a slabým hlasem se omluvil, že mu není dobře.

„Chvíli si u tebe sednu,“ zasípal a rozkašlal se.

„Kdybys dostal žízeň, za bednou se hřeby mám pár nádob vína,“ zašklebil se Karghos.

Velitel stráže se zapotácel.

„Nemám chuť,“ dostal ze sebe.

„Musím jít, Queras čeká. Dnes to bude pěkná prácička, dostal jsem instrukce, že má být mučen obzvláště dlouho.“

Navagar neodpověděl. Sesunul se na zem hned, jak Karghos zavřel železné dveře od své sklepní místnosti. Začal zvracet. Žaludkem mu pulsovala pronikavá bolest. Velitel stráže zasténal a pokusil se doplazit k těžké dřevěné židli. Místnost se mu začala houpat před očima. Snažil se přitáhnout za nohu jakési vysoké železné nádoby. To byla chyba. Ta se převrhla a na Navagara se vysypaly žhavé uhlíky. Sklepením se rozlehl šílený výkřik. Těžce popálený muž začal dávit krev. Strašná bolest žaludku přehlušila i ostře pálicí seškvářenou kůži. Trvalo chvíli, než upadl do bezvědomí, ze kterého se již nikdy neprobral.

Jakmile Karghos opustil svoji místnost, ozval se ze spodního patra výkřik. Queras se už jako obvykle nemůže dočkat. Mistr popravčí nebyl rád, když se mu netrpěliví šlechtici pletli do řemesla. Kolikrát se již stalo, že se neudrželi a umlátili vězně ještě předtím, než se dostal do rukou jemu, mistru Karghosovi.

„Dnes se mi do práce plést nebude, náfuka jeden,“ pomyslel si potěšeně, když zahlédl, jak Queras prošel ze schodiště do chodby vedoucí na dvůr. Naštěstí se ze sklepa ozývalo slabé sténání, takže bylo zřejmé, že se dnes šlechtic strhnout záchvatem zuřivosti nenechal a přenechal mučení jemu.

Karghos s rámusem rozrazil dveře kobky. Položil na zem nádobu s uhlíky a protáhl si ruce, až zapraskaly klouby.

Bezvhládné tělo visící na háku s pytlek přes hlavu sebou začalo házet. Podle zkrvaveného pytle Queras vězni pravděpodobně rozmlátil obličej kladivem. Ten vydával mumlavé skřeky, ale mistr popravčí si toho nevšiml. Pobrukoval si jakousi písničku, zatímco pokládá několik kleští do žhavého uhlí. Několik uhlíků nakladl přímo pod visícího muže, takže ten vykřikl pokaždé, když se již roztřesenýma rukama nevydržel přitahovat vzhůru a špičky jeho nohou zasyčely o rozžhavené uhlí. Karghos má dnes práci snazší, než když má vězně vyslýchat. Dostal pouze úkol zajatého muže co nejdéle mučit a jeho hlavu donést Querasovi, nemusí mít tedy obavy, že by mučený zemřel dříve, než prozradí důležité informace.

Jakmile se nažhavily kleště, započal kat s prací.

Šílený řev se ozýval ze sklepení Salmorského vězení až dlouho do noci. Když vězeň, jehož mistr Karghos mučil, konečně zemřel, svítalo.

Vysoký snědý muž v šlechtickém plášti, který se právě brodil hraniční řekou, se otočil a pohlédl do tváře vycházejícímu slunci. Zaclonil si rukou oči, aby naposledy spatřil siluetu města, kde jej Serechuss málem polapil do své pasti.

Právě v tu chvíli mistr popravčí marně bušil na dveře Querasovy komnaty se zkrvavenou uříznutou hlavou v torně.

Lovec bestíí (Dan Pánek)

Zorga se skláněl nad povrchem lesního podrostu a prsty zlehka přejížděl po jehličí. V místech, kde lovil, Naamiro Nbikuta žádné stopy neviděl. Ale Zorga byl dobrý stopař. Jeden z nejlepších, proto jej měl s sebou.

„No?“ potáhl Naamiro netrpělivě. Vždycky se mu zdálo, že si stopaři moc dávají načas.

„Nejméně šest, nejvýše tucet, víc jich nemohlo být.“

Naamiro Nbikuta se krutě uchechtl. V tomto počtu neměli uprchlíci proti smečce vrků nejmenší šanci. Dobré zprávy vždy potěší.

Kapitán princovy ochranky Guidato natahoval nohy v čele malé skupinky uprchlíků. Snažil se soustředit na hledání nejschůdnější cesty, ale jeho myšlenky neustále zalétaly k Naamirovým bestím. Ani v nejmenším nepochyboval, že se již brzy vydají po jejich stopách. Pokud již nevyrazily. Jeho obava z nich byla tím větší, čím méně toho o nich věděl. Zvěsti, které se jim o monstrech ze severu donesly, byly hrozné, ovšem starý bojovník se jim původně zdráhal beze zbytku uvěřit. Nespoutaná zuřivost ploskopic, které včera shazovaly obránce z hradeb jako kuželky, jej však přesvědčila dokonale. Nebylo o co stát.

Jeho bojovníci ho následovali v těsném závěsu, Kaldro, Lao, Tunin, Dwert a Mooda. Zbytek příslušníků elitní princovy stráže jim snad ještě kryl záda, stejně jako oni však nebyl v záviděníhodné situaci. Mladý princ Hakim statečně držel krok, devítiletou princeznu Hišamiko nesli větší část cesty na ramenou a pravidelně se střídali. Pochodovali celý den, až nakonec slunce přestalo probleskovat mezi listovím lesních velikánů a mírné přitímí se svižně začalo měnit v šero. Tempo z rána bylo dávno to tam, první puchýře popraskaly a každé další došlápnutí bylo o něco bolestivější než to předchozí.

Pozice císaře Mudika, Hakimova otce, nebyla nikdy tak ohrožena jako nyní. Rod Nbikutů z Mohiramy poslední roky podnikal kroky směřující k převzetí císařství a nyní se cítil dostatečně silný, aby přešel od příprav k činům. Nbikutům se podařilo cíleným pohybem vojsk obrátit pozornost císaře k severovýchodní hranici a zatím se Naamiro Nbikuta vylodil nikým nepozorován na západním břehu Naboketu poblíž hradu Jakasaga, oficiálního sídla korunního prince Hakima Mudika. Nbikutovy hordy zaútočily nad úsvitem a díky důmyslně připravené

zradě je hrad uvítal otevřenou hlavní branou. Posádka Jakasagy rychle ztrácela své pozice. Naamiro s sebou nepřivedl pouze vojáky. Jak se císařští obávali, přitáhli Nbikutové i cvičené bestie. Skákající ploskopice přispěly výraznou měrou ke zdolávání vyvýšených opevnění Jakasagy. Naamiro s sebou přivedl i celou smečku vrků, která se sice samotného dobývání hradu nezúčastnila, ale právě z ní měl nyní Guidato obavy ještě větší než z ploskopic.

Ve zmatku se obránci dopustili několika chyb, které nyní tížily kapitánovo svědomí. S devíti elitními bojovníky popadli prince a jeho sestru, aby je dostali do bezpečí, ale nestihli vzít vše, co by s sebou potřebovali. Především zásoby potravin jim budou citelně chybět. Že jeden z bojovníků na jeho pokyn naplnil kapsy obsahem podnosu se zbytky pozdní večeře, jen zvýrazňovalo bídost jejich útěku.

Uchýlili se do vysoké východní věže. Vchod za sebou pomocí důmyslného mechanismu zasypali masou kamene připravenou právě pro podobnou příležitost. Guidato, Hakim, Hišamiko a pět jeho mužů se vsoukalo do šachty jeskynního labyrintu ústícího na povrch nenápadnou skulinou ve skalách asi kilometr a půl severovýchodně od hradu. Čtyři zbylí bojovníci vchod zasypali sutí a zakryli připraveným balvanem. Ačkoli byly oba vstupy jeskyně přísně utajovány, trnul Guidato obavou, zda o nich zrádci přeci jen nevědí. Každý ze zbylých bojovníků obsadil jedno z pater věže a žebříky poté vytáhli do nejvyššího patra. Místo odvážných mužů zde měla být část posádky hradu, jenže to prostě nějak nevyšlo. S tak rychlým postupem nepřítele nikdo nepočítal. Úkolem odsouzenců na smrt nyní bylo zasypávat útočníky připraveným kamením a co nejdéle odvracet moment, kdy nepřítel zjistí, že princ ve věži není.

Šero postupovalo, ovšem Guidato chtěl pokračovat, dokud to jen bude možné. Kapitán minul skalní ostroh, aby náhle skočil zpět, a vrazil do Mooda za sebou. Únava jako by ze všech rázem spadla a všichni skryli jílce svých zbraní v rukou. Nevytáhli je – zatím. Zůstat potichu mohlo znamenat výhodu. Tunin položil spící princeznu ke svým nohám a čtveřice zbylých bojovníků vytvořila kruh kolem prince.

„Oheň!“, hlesl Guidato a obezřetně znovu nakoukl za skalní ostroh. Vzdálenost, ve které nevelký ohýnek plápolal, nebylo snadné určit, ale kapitán odhadoval, že to nemůže být více než nějakých šedesát metrů. Oheň znamenal lidi, a ty v neosídlené části lesů nečekal. Zřídka kdy se tu kdo pohyboval. Vlastně, spíš se tu běžně nepohyboval vůbec nikdo, snad sem mohli zabrousit lapkové, lovci kůží nebo nějaká potrhlá bylinkářka.

Na každý pád to byli lidé, kteří se ve zdejší krajině vyznají lépe než kdokoli z nich. Průvodce by potřebovali jako sůl. Nebo snad Nbikutové pronikli až sem?

Oheň mohl znamenat komplikace. Guidato se proto zcela správně rozhodl získat více informací. Ukázal palcem na Kaldra a ukazovákem k ohni, slov nebylo třeba. Bojovník zmizel v šeru.

Když to potřeboval, dovedl se Kaldro pohybovat velmi tiše. Mohl se na to spolehnout kdekoli, jen ve zšeřelém lese ne. Palčivě si uvědomoval každé zašustění listí či prasknutí větévky pod tuhou podrážkou. Postupoval oklikou pomalu dál k ohni.

Když se přiblížil dostatečně, zjistil, že opřena o peň útlého stromku sedí nehnuta osamocená temná postava. Nikde neviděl ani známky svědčící o přítomnosti někoho dalšího. To bylo dobré. Chystal se vystoupit ze stínu a zezadu se se zbraní v ruce přikrást co nejbližší.

„Hledáš něco?“

Prostý dotaz pronesený mužským hlasem beze stopy zabarvení, kterou by si snad daná situace zasluhovala, se mu zaryl pod kůži jako tisíc malých ledových jehliček. Překvapivě totiž nezazněl od ohně, ale z přítmí lesního příkrovu za jeho zády. Výrazně blíž, než aby to Kaldrovi bylo příjemné. Odolal chuti na nějakou nepředloženou reakci; nenucený klid v hlase neznámého varoval dostatečně. Nastalo pomalu se prodlužující ticho, neznámý s ničím nespěchal. Bojovníkovi chvíli trvalo, než mu došlo, že se čeká na jeho odpověď. Místo ní špicoval uši, ale bylo to marné. Zvuky, které slyšel, mu nenapověděly nic o muži za sebou. Skoro by si mohl začít myslet, že se mu jen něco zdálo. Jenže teď už cítil, že není sám.

„Ne,“ odpověděl konečně a pomalu se otáčel, s rukama odtaženými od těla, aby bylo jasné, že nemá nepřátelské úmysly. Čekal cokoli, ale nestalo se nic.

„Až tu skončíš,“ pomohla mu další slova odhalit pod stromy siluetu splývající se stíny, „můžeš své druhy vzít k mému ohni.“

Stín se pohnul a v matném svitu ohně se změnil ve vyšší postavu, celou zahalenou do tmavého.

„Blíží se noc a je tam dost místa pro všechny,“ prohodil, když Kaldra míjel.

„Ano,“ vyhrkl s navyklou uctivostí bojovník a hned se za to pokáral.

„Podívám se ještě trochu kolem,“ dodal už jistěji a již bez skrývání pomalu obešel tábořiště. Neznámý se usadil a věnoval se přípravě večere. Kaldro si všiml za ním zavěšené vesty, jejíž obrys mylně pokládal za postavu. Obešel ohniště v ještě větším kruhu a snažil se proniknout zrakem okolní, do tmy přecházející šero. Stále nenacházel nic, co by jej varovalo.

Chvíli uvažoval, jestli má ještě něco říct, ale protože ho nic vhodného nenapadlo, vrátil se mlčky k ostatním.

„Půjdeme k ohni,“ rozhodl kapitán. Přesto se blížili se zbraněmi v ruce a s ostražitostí, která se snad dala krájet. Dwert navíc zůstal před přelévavou hranicí vymezenou mdlým světlem ohně.

Záblesky plamenů naznačily něco málo z mužova vzhledu. Zarostlé tváře, ostré hrany hlubokých očních jamek. Nepozvedl se ze sedu, palce dlouhých rukou zaklesnuté za opasek poblíž lehkého přehozu splývajícího z ramen až do třetiny steh. Ten přehoz může skrývat cokoliv, uvědomil si kapitán. Kousek po levici leželo pár klacků na oheň, po pravici torna, luk a toulec se šípy. Tato zbraň však teď nebyla nebezpečná, ani kdyby ji muž držel v ruce. Nebyl to už žádný mladík, na druhou stranu jeho vous ještě nenabízel odlesk bělavých vousů. Kapitán odhadoval, že mu nebude víc než čtyřicet.

„Udělejte si pohodlí,“ uvítal je neznámý. Levou paží opsal půlkruh a pak ruku zlehka zaklesl zpět za opasek. Ačkoli musel registrovat Mooda, který si bez skrupulí stoupl do tmy za jeho záda, i Laa s Kaldrem s šípy nasazenými v tětívách, nedal na sobě znát jakékoli znepokojení.

Guidato marně přemýšlel, kam ho zařadit. Vznešeného původu určitě nebyl. Přesto se zdálo, že ho ani nenapadlo sklonit se před jejich vyšším postavením, které mu již muselo být zřejmé. Byl to však především jeho nepatřičný klid, který vybízel k ostražitosti. Kapitánovi na mysli vytanula poprava jednoho kdysi vyhlášeného lapky, který si dovořil podobnou neuctivost vůči svým vlastním katům a dokonce i císařskému majestátu. Nesklonil hlavu i přesto, že se tím vzdal komfortu rychlé smrti. Byl to tvrdý statečný muž, který zemřel po velmi dlouhém trýznivém mučení a bezděky tak získal obdiv velké části přítomných, Guidata nevyjímaje. I ten muž tenkrát oplýval podobným nemístným klidem. Alespoň dokud mu to narůstající bolest dovolila.

„Jak ti říkají?“

„Různě,“ odpověděl muž s lehkým pousmáním. „Nejčastěji asi lovče.“

„Ale máš nějaké jméno, ne?“

„Jo, nějaký mám, ale už jsem ho dlouho neslyšel,“ opět se usmál lovec a natáhl se pomalu pro pár větví, aby přiložil.

„Jsem Karat.“ Světlo odhalilo velkou jizvu táhnoucí se přes čelo na tvář a mizející kdesi v plnovousu.

Guidato se nepředstavil a pomalu usedl na zkřížených nohou proti Karatovi. Tunin zatím ukládal spící princeznu na svou prostřenou vestu. Lovec se nazvedl a sáhl pod sebe, čímž vyvolal okamžitou reakci kapitánových lidí i jeho samého. Zařinčely zbraně, jak starý bojovník vyskakoval, za lovcem se jako duch zjevil téměř neznatelný odlesk od zlého úšklebku Moodovy tváře.

„Jste asi trochu... unavený,“ protáhl pomalu Karat a vytáhl složenou pokrývku, na které doted' seděl, a ruku s ní natáhl směrem k Tuninovi.

„Dejte ji té dívce, k ránu bude zima.“

Guidato pokynul hlavou Tuninovi, avšak lovec přitom nespustil z očí. Poklekl zpět, ale pro jistotu zůstal sedět na patách.

Princ navzdory únavě přisedl k ohni, čímž situaci svým mužům neusnadnil. Celý den, podobně jako ostatní, myslel na tajemné vrky a potřeboval se před spánkem trochu rozptýlit. Těžko také říct, zda ho víc zajímal záhadný lovec, nebo plátky masa visící na vidlici nad ohněm a pár sucharů válejících se na plátýnku vedle. Tunin, když uložil princeznu do lovcovy pokrývky, chopil se bez okolků vidlice a zabavil suchary, aby princ nabídl. Dával si však přitom dobrý pozor, aby se ani na okamžik nedostal mezi ostatní bojovníky a Karata.

„Vemte si, víc toho nemám,“ vybídl je lovec už celkem zbytečně. „Maso bude uvnitř ještě studený a suchary už jsou trochu voschlý.“

Guidato netrpělivě pokývl, téměř jako by chtěl poděkovat za ostatní a radši hned přešel k věci.

„Vypadáš jako člověk, který se dobře vyzná v zdejších lesích.“

„Nevyznám se v lesích tak dobře, jak bych si přál,“ pokývl Karat rozvážně hlavou. „Ale okolní krajinu znám docela dobře, jestli se ptáš na tohle,“ souhlasil.

„Potřebujeme průvodce.“

„Tady se těžko shání průvodce,“ odvětil lovec, jakoby nepochopil, kam starý bojovník míří. „Lepší je ho shánět někde, kde žije víc lidí,“ dodal a nevšímal si rozruchu, který jeho drzost vyvolává.

„Je drzý,“ konstatoval žvýkající princ a pohledem zaletěl ke Guidatovi.

„Můžeme ho potřebovat,“ odvětil kapitán, snad aby ospravedlnil své vyjednávání s neuctivým poddaným. Zároveň vynechal jinak povinné titulování. Nebylo rozumné je zbytečně vykřikovat do světa a princ to samozřejmě věděl.

„Můžeme,“ schválil princ stručně a dál se věnoval tuhému masu.

„Myslím, že jsem i přesto jednoho vhodného průvodce potkal,“ obrátil se Guidato zpět k lovcí.

„Asi mám vlastní plány, děkuju,“ odmítl lovec.

Princ, stále hladově žvýkající, pohlédl znovu na Guidata, stejně jako ostatní zvědavý, kdy kapitánovi dojde trpělivost.

„Nežádám tě,“ upřesnil starý bojovník své stanovisko. „Jsem důstojníkem císaře.“

„A jak mě chceš přinutit?“ zeptal se lovec jednoduše.

Jestliže bylo na dosavadním rozhovoru něco v nepořádku, tahle otázka už překračovala všechny meze. Slovo důstojníka armády představovalo pro Karata zákon. Tedy, mělo by představovat. Neexistovalo odvolání. A protivení se zákonu se trestalo několika způsoby s jediným možným následkem pro hříšníka.

„Neslýchané,“ vydechl sám princ a na chvíli zapomněl žvýkat.

Lovec se jen usmál, přihodil další z větví na oheň a pohlédl princí přímo do očí. Další mimořádně hrubá urážka, která zahýbala žlučí bojovníkům připraveným na sebemenší pokyn provinilce rozčtvrtit. Ovšem princ tu byl inkognito.

„Proč?“

Prince ta hra na zapřenou začínala bavit. Nikdy, skutečně nikdy na něj nepromluvil nikdo mimo okruh vyvolených. Natož, aby si dovolil pokládat mu otázky.

„Nemůžeš přeci nevykonat rozkaz kapitána,“ podivil se a Guidato si pomyslel, jakým štěstím je, že není popudlivý po otci.

„Nepodrobuju se ničím rozkazům.“

„Ani, kdyby ti poručil sám císař?“ ptal se Hakim s úsměvem. Guidato pochopil, kam míří, a rozhodl se zatím nezasahovat do rozhovo-

ru. Jenže lovec nejenže nechtěl poslouchat, on odmítl jakoukoli možnost spolupráce.

„Jsem svobodnej muž. Nemám císaře, tedy mi nemůže poručit.“

„Ty pracuješ pro Nbikuty?“ zvolal popuzeně kapitán, zpola jako otázku, zpola jako konstatování.

„Jsi císařem sám sobě,“ pochopil princ pozoruhodně rychle, co vlastně Karat myslí tím svobodným mužem. Stále nevydal žádný pokyn, na který jeho muži čekali. Po dlouhé době se skutečně dobře bavil a nechtěl, aby to už skončilo.

„Uvědomuješ si vůbec, komu to říkáš?“

„Jistě. Císařovým vojákum.“

„A myslíš si, že je to rozumné? Že zemřeš v momentě, kdybych třeba jen takhle luskl prsty?“ podřekl se princ a naznačil gesto. Lovec to přešel bez povšimnutí. Pálí mu to, pomyslel si kapitán, nemohl si nevšimnout.

„Potřebujete mě živýho. Potřebujete pomoc a nutit mě nemůžete. Pokud dovedete odhodit svoji pýchu a použít zdravěj rozum, pomůžu vám.“

„Proč jsi si tak jistý, že tě potřebujeme natolik, abychom se nechali urážet? Že nám můžeš pomoci tak, aby nám vůbec stálo za to, nechat tě žít?“

„To vaše pýcha tě uráží, nikoli já, Hakime,“ chtělo se dodat lovcí, ale nebyl takový blázen, jak se snad mohlo zdát. Tušil hranici, kterou nesměl překročit. Zatím.

„Jste na útěku. Pravděpodobně vás brzo dostihnou bestie a vás je málo. Já lovím bestie za peníze, znám je líp než kdokoli jinej tady. Znam tuhle krajinu. Pokud se mě pokusíte zabít, než padnu, několik z vás vyřídím. A nikdo vám nemůže zaručit, že mezi padlýma nebudeš i ty. A riskovat tvůj život tvoji bojovníci přeci nemůžou.“

„Ty víš, kdo jsem? A jak víš, že jsme na útěku?“

„Neni zas tak těžký na to přijít. Den cesty vod princova hradu, kluk a děvče ve vašem věku, v doprovodu po zuby ozbrojených válečníků, bez zásob, kdo by to asi tak moh' bejt?“

„Ty tu ale nejsi náhodou,“ pochopil náhle princ.

„Ne, nejsem. Viděl jsem Nbikutský loďstvo. Sledoval jsem vás celej den, hnedka co jste vylezli z jeskyně.“

„Jak o ní víš?“

Karat je pokrčil rameny a odpověď si nechal pro sebe.

„Co vlastně sleduješ?“

Lovec opět pohlédl na prince. Mezitím kapitán zrušil pohotovost a pokynul svým mužům, aby usedli kolem ohně. Moodovi se rozkaz nelíbil a až uposlechl, zůstal sedět za Karatovými zády.

„K ohni,“ řekl Guidato a Moodovi nezbylo než poslechnout.

„Kdybych dejme tomu řekl, že počítám s odměnou za záchranu?“

„Tak se pleteš,“ odpověděl princ dřív, než mu v tom Guidato stihl zabránit.

„Princi?“ Hakim odmítavým posunkem nepovolil jakoukoli diskuzi.

„Otec tě zabije pro tvou zpupnost. Nechá tě umučit.“

Na kapitána jako by dosedla únava plnou tíhou. Náhle si uvědomil, že s Karatem snad měli alespoň nějakou šanci, kterou celý dnešní den tak marně hledal, a už k němu přehnaně upnul své naděje. Princ právě svou upřímností vše zazdil. Jednání s tímhle podivínem vyžadovalo více diplomacie.

Ale Karat je překvapovat nepřestal. „Jsem rád, žes mi řekl pravdu. Pomůžu vám.“

„Ale proč to tedy děláš?“ chtěl vědět princ, v odpověď se mu dostalo pouze zavrtění hlavou.

„To je jen moje věc. Ztrácíme drahocenný čas zbytečným hovorem. Viděl jsem Nbikuty z lodí vyvádět vrky. Znáám několik míst vhodných pro přepadení, tam byste je mohli zvládnout.“

„A ploskopice?“

„Vrky nesetřesete, ani jim neutečete. Jakmile se chytěj stopy, nepustěj jí. A vaši stopu najdou, o tom nepochybujte, byli vyslaný přímo za princem. Dá se jim utýct jen po vodě, ale řeka je daleko. Ploskopic se ale bát nemusíte.“

„Znáš vrky dobře?“ tázal se Guidato.

„Tak trochu znám všechny bestie.“

„Potřebuji o nich vědět víc. Viděli jsme živé vrky vůbec poprvé.“

„Musíte doufat, že tvoji bojovníci udrželi věž alespoň do šera a vrci do tmy nestihli najít stopu. Do rána věž udrží těžko.“

„Asi těžko,“ připustil bojovník. „Ale vrci určitě půjdou po stopě i v noci.“

„To si nemyslím. Vrci nejsou vlci. Mají sice vynikající čich, ale při pohybu se řídí výhradně zrakem. Jsou to bestie z rovin, ve skalnatém terénu se budou v noci bát pohnout. Takže za úsvitu vyrazej. Jejich postup je zhruba třikrát rychlejší než váš, odpoledne vás doženou. V přímém boji potřebuješ tak tři bojovníky na vrka, ale když se vám je podaří překvapit na dobrém místě, můžete jich dostat i osm, možná deset, aniž by se principi něco stalo. Povím vám, jak na to...“

„Napočítal jsem jich přes třicet, lovče,“ oznámil suše Guidato.

Nyní bylo na lovci, aby dal najevo překvapení.

„Tak to je zlé. Nikdy bych nevěřil, že může být někde tolik vrků pohromadě,“ zahleděl se zamyšleně do tmy. „Otázkou je, jestli za vámi pošlou všechny, nebo je budou potřebovat ještě jinde.“

„Myslím,“ pohlédl Guidato na prince, „že si přišli především pro Hakima. Je to jediný nástupce trůnu.“

„Hmm,“ zabručel jen Karat. „Tak to bych skoro řekl, že nemáte šanci.“

„Co kdybychom se rozdělili, zmátli stopy, schovali Hakima? Dokázal bys ho odvést?“

Lovec mávnutím ruky naznačil, že přemýšlí a nepřeje si být rušen, přesto ale, jakoby mimoděk, odpověděl.

„Vrk je chytřejší, má rozum člověka a smysly zvířete. Je téměř nemožný ho setřást. Snad bych jim dokázal uniknout sám, znám to tu a znám je,“ odvětil, ale jeho myšlenky se toulaly jinde. „Každý další by mě zdržoval. Nech mě chvíli přemyslet.“

Guidato lovce uposlechl a společně s ostatními sledoval jeho zamračenou tvář. Potom si všiml Laa sedícího poblíž Lovce. Poklesla mu hlava únavou. Přešel by tento pokles bez pozastavení, ale Mooda, sedící stále naježený ve střehu mezi Laaem a Karatem se natáhl a naplocho mečem udeřil provinilce do tváře. Nebylo to žádné ohleduplné pošťouchnutí. Lao sice nespádl, ale škubl sebou a zahanbeně se podíval na svého velitele. Guidato musel dát najevo rozhořčení nad jeho slabostí, což se mu přičilo, ale nebylo zbití.

Mooda mezi jeho muže prostě nezapadal. Dostal se do jeho skupiny na místo starého Kamahi teprve nedávno a hned s sebou do týmu přinesl nepohodu. Vyžadoval striktní dodržování stanov a nařízení. Byl to vynikající bojovník, možná dokonce lepší než Kaldro, ale také nemilosrdný kariérista. Starému bojovníkovi se hnusil.

Ticho trvalo dlouho, možná čtvrt hodiny a stávalo se stále tíživějším. Otupělému Hakimovi poklesla hlava na prsa. Guidato již chtěl Karata vyrušit, když ten konečně promluvil.

„Možná to pude.“

„Jak?“

„Využiju okolní krajinu. Zejtra uvidíš. Vzbudím vás ještě před svítáním, teď si běžte lehnout, ať si aspoň trochu odpočinete.“

„Jsem rád, že ses umoudřil, ale jak ti mám věřit, že v noci nezmizíš?“

„Budeš mi muset věřit, spoutat se nenechám,“ usmál se na kapitána lovec.

„Dobrá,“ svolil překvapivě lehce Guidato a nepřehlédl pobouřený Moodův pohled. „Kdyby bylo po tvém, byl by tenhle chlápek už tuhej a my v prdeli, idiote,“ pomyslel si. „Tohle ale není někdo, koho bys mohl zlomit.“

„Ještě mi ale řekni, proč vrci poslouchají Nbikuty?“ obrátil se s otázkou ke Karatovi Guidato.

Lovec sklonil hlavu a chvíli se zamyslel, než opět pohlédl Guidatovi do očí. „Byl jsi někdy zamilovanej? Toužils někdy po ženě, až ti to bralo rozum?“

Ted' všichni pohlédli na Guidata. Že je roky beznadějně zamilován do císařovny bylo mezi nimi dobře známo. Dokonce i Hakim něco tušil, ale svého otce vídal zřídka a krátce, takže aniž si to uvědomoval, přenesl svou potřebu mužského vzoru právě na Guidata. Zatím s tím neměl problém. Jen Mooda doposud nic nevěděl a všichni se obávali okamžiku, kdy začne tušit. Guidato neuhnul pohledem, ale neřekl nic, tak lovec pokračoval.

„Nbikutové nějak podobně oblbnou vrky. Daj jim touhu po oběti, šílenou touhu po jedný jediný oběti. A pak je navedou na její stopu. Ty potvory kňučej chťíčem, dokud ji nedostanou. Neptej se mě, jak to dělaj. Vrk uspokojí svojí potřebu a sám se k pánovi vrátí pro další žrádlo. Stane se zcela závislym na svejch pánech, je to jejich opiát. Ale právě ta neovladatelná touha může být jednou z jejich slabin.“

„A ty další slabiny?“

„No, moc už toho není. Jsou doma v rovinatejch lesích na severu. Neuměj šplhat a maj strach z výšek. Jejich útok je rychlej a jsou nesmírně houževnatý – nestačí je zranit, musíš je zabít.“

„Jak to, že tak dobře znáš vrky? Lovíš je?“

„Lovím všechno. Při lovu se hodně naučíš.“

Již téměř spící Hakim zbystřil. „Říkals, že lovíš bestie. Ale i vrky? Ti tu přeci nežijí!“ vyhrkl.

„Hodně se toulám. Na severu lovím i vrky. Je to pro mě výzva a zároveň mohu pomoci lidem, který napadají při každé příležitosti.“

„Nikoho lepšího už jsme potkat nemohli,“ pomyslel si Guidato. „Jestli tohle není osud, tak už nic.“

„Co oheň?“ zeptal se.

„Ohně se vrci neboj,“ odmítl lovec, stále jediný ve stoje a na odchodu. „Nedaj se zahnat ohněm. V momentě, kdy je uvidíš, sou vlastně už v útoku. Je hodně rychlý, takže použití luku je i pro špičkového střelce nejistý. Až k oběti běží po čtyrech a útočí dlouhým skokem, aby ji srazil svojí váhou a zakous‘. Když to čekáš, prvnímu skoku se můžeš vyhnout a přejít do protiútoků dřív, než se vrk znovu odrazí od země. Je to jedinej kratičkej moment, kdy seš ve výhodě, lepší šanci už mít nebudeš. Nejzranitelnější je vrk asi na břicho. Hrudník je velmi pevný a zasadit účinnou ránu je věcí náhody. Můžeš taky přijít o zbraň. Krk je taky zranitelný, ale mnohem nejistější cíl než břicho. Naopak vy si dávejte na krk pozor, vrci jej napadají nejraději.“

„Kolik vrků jsi zabil?“ zajímal se princ.

„Šest. Ale to byli divocí vrci, který žijou jako samotáři. Jenom jednou sem viděl dva vrky najednou při páření, ale nechal jsem je být. Měl sem dost kůží a další bych neunes. Teď byste měli spát, nebudete mít moc času odpočívat. Vzbudím vás. Musím ještě popřemýšlet nad zítřkem,“ řekl Karat a zvedl se ze země, aby si vzal pokrývku a odešel stranou do tmy. Mooda jej upřeně sledoval, prsty drtil jílec meče a vypadalo to, že se pustí za lovcem.

„Moodo!“ ozval se Guidato. „Spát! Všichni!“

Mooda vzbudilo syčení a škvaření. Hned věděl, kde je, i že musel na moment usnout, ač si předsevzal, že bude bdít celou noc. Nový zvuk se mu samozřejmě nelíbil. Pomalu pootevřel oči do štěrbin a snažil se rozeznat, co se děje u ohně. Karat právě namotával na nějaký klacek pruhy, snad to byla kůže, kterou vzal bůhví kde. Mooda pochopil, a to ho trochu uklidnilo. Ne však zas moc. Jeho zášť k lovcovi to nezmírnilo. Škoda jen, že princ byl tak změkčilý a scházela mu tvrdost jeho otce.

Ještě před úsvitem Karat vzbudil Guidata.

„Je čas,“ oznámil mu prostě.

Kapitán si hned všiml zvláštní směrem od zad se zužující torny na Karatových zádech. Ihned pochopil účelnost jejího nezvyklého tvaru. Ani v nejmenším nepřekážela pohybu loktů a zároveň její tuhé, kožené dno krylo podstatnou část zad. Její součástí byl i toulec na šípy, krátký luk a pochva meče. Navíc lovec v levičce držel dlouhý luk a zdvojení této zbraně zarazilo nejen kapitána. Karat evidentně patřil k mužům, kteří si uvědomovali skutečnou cenu kvalitních zbraní. K torně navíc byly přivázány dvě pochodně.

„Mohli bysme je potřebovat,“ poznamenal lovec, kterému bojovníkův tázavý pohled neušel. „Později nebude kdy se zabývat jejich výrobou.“

Voják pokývl, že rozumí. Při vstávání tiše zaklel. Roky přibývaly a tělo neregenerovalo tak jako dřív. Malátnost údů nabrala přes noc na síle a rozpraskané puchýře na otlačených chodidlech se také připomněly při prvním pohybu. Ostatní na tom byli trochu lépe, Hišamiko zvědavě okukovala lovce a jen Hakim se odmítal probrat z tvrdého spánku. Tunin prince dle lovce budil s přehnaným respektem a chvíli to vypadalo, že má v úmyslu mu ukázat, jak se podobní ranní spáči mají budit, ale včas si to rozmyslel.

„Vzbud'te ho, nebo neste, jestli to dokážete. Vyrážíme hned,“ zdůraznil a otočil se do lesa.

Guidato se rozhlédl po ostatních a pokývnutím posvětil lovcova slova.

Karat na nikoho nečekal a nasadil svižný krok. Museli popoběhnout, aby jim nezmizel v lese. Asi po dvaceti minutách dorazili ke strmému kopci. Nebylo úplně snadné se na něj vyškrábat a ještě těžší bylo slézt dolů k hučícímu potoku. Pomalý sestup zabral nějaký čas, ale zase nebyl fyzicky náročný, takže k vodě se dostali nezadýchání.

„Co je to za hezkého ptáčka,“ ukazovala Hišamiko na poskakující drobek před nimi.

„To je pěnkava,“ odpověděl lovec. „Sameček, samička je zbarvená do šeda.“

Tak si Hišamiko začala ukracovat dlouhou cestu a za přispění lovce pomohli svým zájmem trochu protrhnout pochmurnou náladu. Karat už jí pak sám ukazoval různá zvířata či rostliny a ke každému přidal několik zajímavostí.

Vyrazili proti proudu. Asi po další hodině je lovec zastavil.

„Moment,“ řekl a zatáhl za nějakou jim neznámou bylinu, hojně rostoucí na obou březích potoka. Její tlustý kořen se táhl do dálky a vytrháván nadzvedával listí na zemi, až se asi tři čtvrti metru dlouhý utřhl. Na druhém konci ho Karat odlomil pod stonkem a opláchl ve vodě. Odkouzl z kořene kus a zbytek podal Guidatovi.

„Je to výživný,“ prohodil na vysvětlenou.

Guidato ho napodobil. Pocítil zvláštní nasládlou chuť.

„Není to špatné. Proč něco takového neznám?“

„Pálí po tom žáha,“ prozradil mu lovec. „Nasbírejte si toho dost,“ pobídl ostatní a sám šel příkladem. „Dál už na tuhle kytku nenarazíme. Taky se napijte. Nevíme, jaký máme náskok. Musíme dál,“ pobídl je lovec.

„Tady zahneme,“ ukázal a svižným krokem zamířil od potoka pryč. Ostatní za ním opět museli popoběhnout, pokud ho nechtěli ztratit. Lovec je vedl k jihovýchodu, jen občas téměř neznatelně měnil směr. Věděl, kudy mají jít, nemuseli se vracet jako několikrát včera.

„Co máš v plánu?“ vyzvídal kapitán.

„To se včas dozvíš,“ odbyl ho Karat. Moodovi, který se od něj nehnul na krok, uniklo znechucené zavrčení.

„Ale...“

„Zatím musíme pochodovat a co nejmíň ztratit z náskoku. Znam tu jediné místo, které nám může pomoci. Dneska tam ale nedojdem.“

„To nás ale dostihnou, podle toho cos říkal,“ namítl princ.

„To nechte na mně...“

Snažili se udržovat rovnoměrné tempo, ale únava rychle narůstala. Kolem poledního vyplašili skupinu srnek. Vyskočily ze zákrytu pouhých několik metrů od nich a až na Karata všechny vylekaly. Lovec odněkud vykouzil vrhací nůž, a ten se nejbližší srně zaryl hluboko do slabin. Ta upadla, pokusila se zvednout, ale znovu poklesla. Karat mezitím poslal šíp za dalším zvířetem a střelil je ve skoku do krku. Dorážet je nemusel, o to se již postarali Guidatovi hoši.

Kaldro si nápadně pospíšil, aby byl u bližší srny první. S nezastíraným zájmem vytáhl z rány nezvykle těžký vrhací nůž a zručně si ho potěžkával v dlani. Zkusil ostří na předloktí. Hodnota zbraně nespočívala v jejím vzhledu, tomu Kaldro dobře rozuměl. Povážil nůž na prstě, než ho s uznaným pokývnutím podal lovcovi.

„Perfektní,“ pochválil si Karat úlovek a vzal si od Kaldra nůž. „Vemte je s sebou,“ poručil a ledabyly zasunul nůž někam pod přehoz. Samozřejmě dobře věděl, že umístění nože zajímá princovy muže ještě víc než zbraň sama. Však si také žádný z nich nenechal pohled na její uklízení ujít.

„Celé,“ dodal, když viděl Laa, chystajícího se srnu vyvrhnout. „Budu potřebovat i vnitřnosti,“ obrátil se s částečným vysvětlením k vedle stojícímu kapitánovi. Potom se poněkud odklonil od původního směru a vyrazil dál. Pro ty srny si došel, pochopili ostatní.

Ukázka užití vrhacího nože přinesla Hakimovi na jazyk další otázku. „Včera jsi říkal, že lovíš všechno. I lidi?“

„Ne, lidi ne.“ odvětil lovec. A po chvíli dodal: „Ale vojáci tvého otce občas lověj mě.“

„Protože se nechováš jako poddaný?“

„Ehmmm...“

„Tak to můžeme být rádi, že neuspěli,“ uzavřel to Guidato. Skutečnost, jak možná lov pro nemálo z císařových vojáků skončil, raději nepitval.

Lovec je dovedl na nízké návrší, po jedné straně ukončené strmě spadajícím srázem.

„Vyvrhněte srny,“ nařídil. „Nějaké maso vemte s sebou. Ty nechod' močit, Hakime. Já se vrátím během chvíle, zatím si trochu odpočiňte,“ dodal a zmizel v lese.

„Nevrátí se,“ neodpustil si nasupený Mooda. Guidato nezareagoval.

„Vrátí,“ kontroval princ s jistotou v hlase.

Za necelou čtvrt hodinu byl lovec zpátky. Přinesl s sebou několik zelených hub. Odřezával z nich malé kousky a vřezával je do plic, jater i dalších vnitřností. Guidato stál nad ním a sledoval jeho počínání.

„Sežerou to?“

„Nevím. Nebudou se zdržovat lovem, stejně jako my. Ale když cestou narazí na stravu, nezaváhají. Jen doufám, že ty houby neucítí. Proto chci, aby to Hakim pomohl,“ ukázal princi na upravené vnitřnosti. „Mohlo by to pomoci.“ Hakim nezaváhal.

Karat je vedl dál k jihovýchodu, ale po asi dvou kilometrech zahrnul na sever, takže se téměř vraceli.

„Co tedy máš za lubem?“ ptal se princ.

„Potřebujeme se dostat k támhleté stěně,“ ukázal Karat na skalnatý val, který celé dopoledne viděli na obzoru. „Vylezeme na ní a vrci ji budou muset zdlouhavě obcházet.“

„A na tos přišel až teď? Proč jsme tam nešli rovnou?“ ptal se Guidato.

„Vrci nevědí, kam jdeme. Musí po stopě, takže náskok neztratíme. Nechci je tam dovést zbytečně brzy.“

„Chceš, aby před večerem ztratili stopu,“ pochopil kapitán.

„Přesně tak. A navíc to nechci vrkům ulehčovat tím, že půjdeme přímo.“

„A co když po naší stopě nejdou? A my se honíme zbytečně?“ namítla Hišamiko, nyní již nějaký čas jdoucí po vlastních.

„Chceš na ně čekat?“ ukončil lovec hovor řečnickou otázkou.

Za další hodinu dorazili k táhlému stoupání, z obou stran zúženému skalami. Terén zde byl hodně členitý a ztěžoval postup.

„Vyber dva střelce. Počkají tu a napadnou vrky shora,“ vyzval lovec Guidata a ukázal nad sebe.

„Nešlo by to tu vyřídit nadobro?“

„Ne. Neudržíme je tady. Spousta by se jich skryla za balvany a později by nám unikla. Potom by nás obklíčili a už bychom se nedostali pryč. Dva muži je ale nebudou zajímat. Až vrci proběhnou, mohou vyrazit za námi. Cestou by mohli přepadnout vrky znovu, protože je předstihnou při šplhání. Aspoň myslím, že by to tak mělo být,“ dodal lovec zamyšleně.

„Kaldro a Dwert,“ určil Guidato bez dlouhého přemýšlení dvojici mužů. Lovec jim poskytl několik posledních rad a brzy ostatní pokračovali dál.

Když se před nimi z větví lesních velikánů vynořila skalní stěna, sebrala všem dech. Zdála se tak strmá a vysoká, že si nikdo z nich prostě nedovedl představit, jak by ji šlo zlézt. Kam až po obou stranách dohlédli, nikde nebylo znát jakékoli její větší narušení, které by znamenalo nějakou schůdnou strž nebo něco podobného. Guidato nevěřícně pohlédl na lovce.

Ten se jen usmál. „Tudy nevylezou.“

„O tom se nedá pochybovat,“ souhlasil Guidato se zřetelným sarkasmem v hlase. „Děláš si z nás legraci?!“ dodal trochu ostřeji.

„Ne,“ usmíval se stále lovec. „Tudy opravdu nevylezou.“

„A ty si myslíš, že my ano?“

„My musíme. Připravte si opasky, mohly by se hodit.“

Vylezli. První lovec s Hišamiko, která na stěně spolu s Moodou působila nejjistěji. Lovec jí sice musel pomáhat na úsecích, kde nedosáhla na různé výčnělky, které využívali dospělí, ale jinak se o ni nemusel bát. I Hakim vše zvládl celkem dobře. Na nějaký moment však před ním v nejobtížnější pasáži uvízl Tunin, stále více podléhající panické hrůze z výšek. A pod princem začínal být netrpělivý Guidato. Na téměř kolmé stěně se také necítil jistě a jen nerad si uvědomoval třas ve svých nohách. Lovec se pro Tunina musel shora vracet a sám při tom nebezpečně uklouzl, ale naštěstí stačil včas najít další oporu. Poté vždy střídavě popolezl a spouštěl Tuninovi řemen. Ukazoval bojovníkovi, kde se může chytit, kde zapřít.

Nakonec to zvládli a chvíli nahoře odpočívali.

„Jeden tu zůstane. Potřebujeme vědět, kolik jich je za námi a jak jsou asi daleko. Také, jestli se dole rozdělí.“

Strhaný kapitán pohlédl na Moodu. „Jsi nejčerstvější, snadno nás doženeš.“

„Správně,“ pochwálil jeho volbu lovec.

Již se smrákalo, když je Mooda dohonil.

„Rozdělili se. Šest jich běželo na východ, zbytek na západ. Nemohl jsem je spočítat přesně, ale myslím, že jich bylo asi dvacet, možná dvaadvacet. Jeden z nich ale ztrácel, vypadalo to, že má problém udržet jejich tempo.“

„Asi toho sežral málo. Každopádně to vypadá, že houby zabraly,“ usmál se lovec na Hakima.

„Nechaly by se najít další?“

Karat zamítavě zavrtěl hlavou. „Na tohle už nám neskočej. Nemám v záloze nic dalšího, zbytek budem muset zvládnout zbraněmi.“

Kapitánovi zatím hlavou vrtalo něco jiného. „Je to dobře, že se takhle rozdělili?“

„Dobrá otázka. Ne, není. Šest bysme jich možná zvládli, ale ta větší skupina zvolila tu o něco kratší cestu. Budem je muset spojit. Potřebujem, aby vlezli do pasti najednou. Kdyby se to nepovedlo, zůstane nám druhá skupina venku, a to nemůžem potřebovat.“

„A jak je chceš spojit?“

„Musíme jim dát trochu času, aby se mohli vzájemně dohnat. Kdo z tvejš mužů je nejslabší střelec?“

„Všichni jsou dobří střelci.“

„Na to sem se neptal,“ usmál se lovec.

„Lao.“

„Dobře. Lao nám udělá vějičku,“ nastínil lovec své úmysly, ale blíže to nerozebíral.

„A co když vrci do pasti nevlezou?“ ozvala se Hišamiko.

„Potom my zůstaneme na skalách a oni okolo. Pak by se vidělo, jestli bych vám byl schopnej sehnat dost potravy pro vás a postupně je likvidovat. A doufat, že Lao přivede pomoc. Nějakou volnost nám budou muset nechat. Budem to řešit, až se to přihodí.“

„Nepustěj nás vůbec dolů,“ namítl kapitán, „proč by nám nechávali nějakou volnost?“

„Nebude jim k ničemu, když někde nahoře pojdem hladý a žízň. Potřebujou se Hakimovi dostat na kůži. Potřebujou, aby slezl.“

S tmou přišly na řadu lovcovy pochodně. Skupina výrazně zpomalila svůj postup, přesto v členitém terénu urazila ještě několik kilometrů, než i druhá z pochodní definitivně zhasla.

Za rozbřesku pokračovali dál. Po dlouhém klesání dorazili k bystřině.

„Vysvleč se, a svý šaty podej Laovi, Hakime, hlavně je nepokládej na zem,“ vyzval lovec prince. „Pak si vlez do vody a pořádně se vydrbej tímhle,“ ukázal mladíkovi na květy rostlin lemujících vodní tok. „Dej pozor, ať žádný květy nezůstanou pohozený okolo. Úplně,“ zdůraznil v odpověď na tázavý pohled prince, stojícího již jen ve spodkách.

Potom lovec vzal od Laa většinu Hakimova oblečení a pečlivě ho zabalil do velkých listů stejné rostliny, jejíž květy podal princ. Laovi ponechal pouze potrhané a opocené punčochy.

„Půjdeš po proudu dolů. Půjdeš vodou a jen na pár místech zanecháš nepatrnou stopu. Otoč, nalom stébla rostlin, ohrň listy na větvi spodní stranou vzhůru, sem tam lehce oři punčochy. Ale nesmí to být přehnané, jeho stopa musí být stejně nenápadná jako tvoje,“ zdůraznil Karat. „Vrci musej získat dojem, že se je snažíme odlákat od prince a děláme vše proto, aby nezanechal stopu.“

Lao přikývl, že je to jasné.

„Dávej pozor za sebe a snaž se mít pořád vyhlídnutej strom nebo skálu, kde se před nima rychle schováš. Snaž se, aby jim došlo co nejdlů, že seš sám. Můžeš nějaký dostat, ale neriskuj! Až se obrátěj zpět, nechod' za nima, stejně bys dorazil pozdě. Vrať se k potoku a pokračuj po proudu, tak za dva dny dorazíš k řece a asi tejden proti proudu je Lagos. Nech se z nějaký vesnice svízt na lodi, i proti proudu to půjde rychlejc a bezpečnějc než po břehu. Pak se vrať s posilou.“

Lovec ukázal rukou. „Vstup do pasti je asi míli tímhle směrem, budeme dál značit cestu. Hodně štěstí.“

Lao se poklonil svému princovi a chystal se vyrazit vodou pryč.

„Počkej,“ zadržel ho ještě kapitán. „Mohli bysme potřebovat jeho šípy!“ obrátil se napůl tázavě na lovce. Ten přikývl na souhlas.

„Pravda. Tři si nech, víc jich nebudeš potřebovat. Nejsilnější vezme Hakima na ramena a dávejte pozor, ať se ničeho nedotkne, ani země, ani větvi. Jdeme.“

Lovcovu past poznali na první pohled. Zužující se soutěska se před jejich očima vynořila z masy kamene bez varování a klikací se stezka na jejím dně rychle mizela v hloubi okolních skal. Lovec do ní bez zaváhání zamířil a ostatní za ním. Princ už opět běžel po svých, takže jeho stopa tu nechyběla. Dokonce chtěl iniciativně vstup do soutěsky pomoct, ale Karat jej zadržel. Již jednou použitý trik mohl vrky spíš varovat. Místo toho je upozornil na římsu táhnoucí se nad stezkou. Její hrana se táhla zhruba ve výšce dvou dospělých mužů. Odtamtud později zaútočí na vrky.

Přestože nasadili nejvyšší možné tempo, trvalo jim půl hodiny, než se dostali k nejhlubšímu bodu soutěsky zalitému zelenomodrým jezírkem. Karat jim ukázal na levou stranu, kde se z hladiny zvedala stěna soutěsky nejmírněji. Přebrodili chladnou vodou a zahájili výstup. Jeho obtížnost byla ve srovnání s jejich včerejším lezeckým vystoupením zanedbatelná. Nahoře se Karat obrátil k Hakimovi a Hišamiko.

„Zůstanete tady, sem se nedostanou. Uvidíte je dole u jezírka, pak se budou muset vrátit. Nevím přesně, za jak dlouho přijdou, ale myslím, že to bude ještě před polednem. Do hodiny by mělo bejt po všem. I kdyby se to nepodařilo úplně, myslím, že se po skalách dá najít cesta až sem, takže sami tu nezůstanete. Vy tu nechte všechno mimo zbraň,“ obrátil se lovec k ostatním.

Cesta zpět ke vstupu nebyla právě snadná, ale blížící se střet všechny poháněl vpřed. Nakonec Karat Guidatovi ukázal plošinu, kde na něj počkají. Ke vstupu do soutěsky se vydal sám. Nalezl si úkryt s dobrým výhledem na cestu, kterou přišli, a obrnil se trpělivostí.

Divoké vytí v dálce ho upozornilo, že jeho čekání již brzy skončí. První však překvapivě dorazili Kaldro a Dwert. Mohl je ze svého místa dobře sledovat, jen chvílemi mu zmizeli za nějakou větví lesních velikánů. Tak brzy je nečekal, ale byl rád, že jsou tady. Zdálo se pravděpodobné, že je alespoň jedna skupina vrků cestou sem minula. Zřejmě se dokázali včas dostat na bezpečné místo a znovu při tom vrky napadnout. A potom je zas předběhli u potoka, kde Lao bestie na chvíli odlákal z cesty.

Oba bojovníci spěchali, seč jim síly stačily, vytí v jejich zádech sílilo. Rozhlíželi se kolem sebe, ale nenacházeli žádné vhodné útočiště. Stoupání ke vstupu do soutěsky bylo náročné, zejména na Dwertovi bylo znát, že mele z posledního. Zastavil, ačkoli Kaldro pokračoval dál. Zavolal na něj něco, čemu lovec nerozuměl. Kaldro se otočil, zastavil a nakonec se těch pár kroků vrátil. Převzal od Dwerta šíp, nebo šípy a hned pokračoval dál.

Unavený bojovník poklekl vedle ohromného buku a vyrovnal před sebe své šípy a meč. Poté se napřímil v zádech a vydýchal se. Vrci na sebe nedali čekat ani celou minutu. Když Dwert vysílal první nepřesný šíp, mizel Kaldro v soutěsce.

S druhou střelou si Dwert chvíli počkal na jistější ránu a tentokráte trefil. Sotva stihl pustit luk, aby popadl meč, a zmizel ve změti těl. Většina vrků se však nijak nezdržovala a pokračovala rovnou za Kaldrem. Za chvíli již také bylo jasné, že se Dwertovi další bestii alespoň zranit nepodařilo. Postřelený vrk nevzdal další honbu, ale ztrácel za ostatními. Lovec dál nečekal a vyrazil pro ostatní. Napočítal osmnáct vrků, ale nemohl si být jistý, že jich ještě šest nedorazí. To možná věděl jen Kaldro, byl-li ještě naživu. Nemohli však čekat déle.

Kaldro si všiml římsy nad soutěskou. Muselo to být místo, odkud chtěl lovec vrky dostat. Byla však příliš vysoko, než aby na ni dokázal vyšplhat bez cizí pomoci. Také věděl, že vrky potřebují právě v soutěsce.

Vklouzl proto mezi skály a mohl jen doufat, že někde narazí na vhodný úkryt, podobně jako se jim to s Dwertem poštěstilo prve. Měl poslední šíp a chtěl s ním naložit co možná nejlépe. Prodíral se obtížným terénem dna soutěsky, klouzal po vlhkém listí a zapadal do skulin mezi balvany a trouchnivějící kmeny. Luk si přetáhl přes hlavu, aby si mohl pomáhat oběma rukama. Za sebou uslyšel divoký štěkot a vrčení znáso-bené odrazem od kamenných stěn. Vrci byli v soutěsce, ale i oni museli zvolnit. Kaldrovi se úzkostí stáhlo hrdlo.

„Pojďte svině, pojd't...“ zařval, aby si dodal odvahy, ale v půli věty se již z jeho hlasu vytratila jistota a nakonec mu hlasivky selhaly úplně.

Neustále se ohlížel, až spatřil prvního z vrků kousek za sebou. Zastavil, aby vyslal svůj jediný šíp. Nechtěl střelu uspěchat, ale nemohl s ní otálet příliš dlouho. Když z patnácti yardů vystřelený šíp proklál hrud' prvního vrka, již se Kaldro snažil vyšplhat po padlém lesním veli-kánu, šikmo opřeném o jednu ze stěn soutěsky. Stihl se vyškrábat dosta-tečně vysoko, nejistě se na kluzkém dřevu postavil a vytáhl meč. Vrci se ani nepokusili strhnout jej dolů a hnali se dál po princově stopě. Postře-lená bestie měla dost starostí sama se sebou a pozvolna ustávala ve sna-ze vytáhnout šíp, jak ji postupně opouštěl život. Kaldrovi se poštěstil vý-jimečně přesný zásah.

Bojovník však ještě neřekl poslední slovo. Shora se vrhl na hřbet jednoho z posledních vrků, se ztrátou se blížila i Dwertem raněná potvora. Nyní skutečně stačilo, aby se po něm některá z kolem probíha-jících bestií jen ohnala, ale nestalo se tak.

Kaldrovi se s pomocí vlastní váhy podařilo zabořit meč podél páteře do vrkova hrudního koše. Bestie zachrčela a ohnala se po bojov-níkově lýtku, až se ozvalo zaprasknutí drcených kostí. Muž zařval boles-tí. Meč zůstal v ráně a Kaldro se ocitl na zemi s holýma rukama. Vrk se na něj vrhl a zalehl pod sebou jeho pravičku marně šátrající po dýce v pouzdře u pasu. Široké čelisti se rozevřely nad nechráněným hrdlem, Kaldro, aniž si to uvědomoval, nepřestával vydávat divoký, bolestný řev. Nemaje lepší možnost, vrazil svou levičku až po loket do smradlavého chřtánu nad sebou. Poté ztratil vědomí.

Bojovníci zatím netrpělivě čekali, až pro ně lovec přijde. Slyšeli vrky a věděli, že se zanedlouho budou vracet. Zaslechli Kaldrovu výzvu vrkům. A když už si Mooda myslel, že slyší tiché lovcovo volání a

všichni špicovali uši, ozval se Kaldrův řev. Tuhla při něm krev v žilách, ale vybízel je k ještě větší netrpělivosti. Teprve potom uslyšeli lovce a nedočkavě za ním vyrazili.

Guidato s Tuninem již byli na římse a zabíhali za skalní ostroh, aby si našli co nejlepší pozici pro střelbu, když Mooda sklouzl při škrábání vzhůru.

„Rychle nahoru,“ zakřičel lovec a znovu podepřel Moodovu nohu, aby mu pomohl vyhoupnout se na skálu.

„Hleďte si pozice a střílejte přesně! Běž!“ křikl na Mooda, který se skláněl, aby mu podal ruku. Poodběhl stranou od ústí soutěsky k malé plošině na protější skále.

„Já zůstanu tady,“ křikl a škrábal se nahoru. Bestie stále nebylo slyšet, ale tomu lovec nepřikládal váhu. Vrci již přinejmenším tušili, že vlezli do pasti a budou se vracet bez zbytečného hluku.

Po několika nekonečných minutách se ozvalo Tuninovo zvolání. „Už jsou tady!“. Zároveň jako na povel spustil hrůzný chorál vycházející z vrčích hrdel. Ač byli mimo dosah tesáků, neubránili se muži kolem zachvění, či jinému pocitu strachu a vzrušení.

Bestie se snažily prodrat ven ze soutěsky. Stoupání jim však přesně podle předpokladů činilo značné problémy a navíc se pletly a srážely navzájem. A téměř na konci tohoto stoupání čekali Guidato s Moodou. Stáli snad pouhých osm stop nade dnem, ale vrci se neměli kde rozeběhnout a odrazit, aby vyskočili až k nim. Museli projít pod nimi. Tunin stál o něco výš, ale také dostatečně blízko, aby jeho šípy měly potřebnou přesnost a odpovídající razanci. Několik vrků se snažilo po padlém kmeni dostat ke střelcům, ale jen se tak stali ještě bezmocnějším terčem. Za chvíli dole nezůstal jediný nezraněný vrk.

Brzy musel Tunin přeběhnout za vrky blíže ke Guidatovi. I přesto byl první, komu došly šípy.

„Běž k lovcům,“ zařval Guidato, který koutkem oka zahlédl odvážného bojovníka vrhajícího se do změti těl pod sebou, bylo však již pozdě. Tunin zvládl dorazit dvě bestie, než skončil s rozervaným hrdlem na dně soutěsky.

Potom ani Guidato neměl čím střílet. V soutěsce pod ním se z posledních sil snažilo několik těžce raněných bestií dostat dál, ale řada vrků již unikla z pasti. Kapitán se za nimi rozeběhl. I po římse byl rychlejší než bestie pod ním. Za ohybem spatřil další bezvládná těla vrků a lovce seskakujícího ze svého úkrytu. To už přibíhal i Mooda. Dva zra-

něné vrky nechal lovec zmizet v lesním podrostu a třetího napadl mačetou. Proťal mu krční tepnu a sotva stihl uhnout jedné z posledních dvou bestií. Řvoucí Guidato a Mooda seskočili z římsy a vrhli se mu na pomoc. Pomohli mu už jen dorazit tu poslední. Dech sotva popadající Guidato s otázkou v očích ukázal na zkrvavenou lovcovu paži.

„To bude v pořádku,“ dostalo se mu odpovědi. „Tamty dva si najdu zítra. Teď musíme dorazit ty tam,“ dodal také zadýchaně lovec a ukázal k soutěsce. „Dávejte dobrý pozor, ať žádného nevynecháte,“ řekl a s nemalým úsilím se snažil vytáhnout nezlomený šíp z těla u svých nohou. Mooda s Guidatem ho napodobili a šípy mu podávali.

„Vrat' se pro luky,“ poslal kapitán Moodu zpět na římsu.

„Myslím, že snad byli všichni,“ ohlédl se lovec ve směru, kterým ráno přišli.

Postupovali pomalu mezi skály a nikam nespěchali. Cestou vytahovali další šípy, které náhodou zůstaly celé. Obezřetně postupovali od bestie k bestii a doráželi je. Jen na okamžik se zastavili u Tuninova těla, potom beze slova pokračovali dál. V místě, kde pod Tuninovým původním stanovištěm ležela poslední mrtvola, lovec prohlásil, že čtyři vrci ještě scházejí.

„Museli se vrátit k vodě,“ ukázal před sebe.

„Kaldro určitě ještě nějakýho dostal,“ poznamenal Mooda.

Nepříslušelo mu vyjadřovat se k čemukoli, ale Guidato si jeho poklesek ani neuvědomil.

„Asi ano, ale raději budeme počítat se čtyřmi.“

Za chvíli spatřili propletenec několika těl, z něhož trčely Kaldrovy boty. Museli napnout všechny svaly, aby se dostali k uvězněnému Kaldrovu tělu.

„Žije,“ prohlásil Karat s prsty na bojovníkově krku.

„Ztratil dost krve,“ dodal a začal se svlékat, aby na cáry natrhal svou košili. „Dávejte pozor okolo.“

Skloněný nad Kaldrovým tělem nemohl zaznamenat Moodovo tázavé nepatrné pozdvižení hlavy směrem ke Guidatovi. Ten, sám klečící proti lovcovi, Moodovu výzvu pochopil. Princ už lovce nepotřeboval, přišel čas s ním skoncovat. Zbylé dva vrky před nimi by měli zvládnout sami. Možná by lovec zvládl vystopovat a dorazit ty dvě zraněné bestie, co zmizely v lese. Ty ale zřejmě měly dost starostí samy se sebou a nebudou již nebezpečné. Jako nejvyšší přítomný armádní důstojník byl zodpovědný za potrestání Karatovy evidentní absence úcty vůči císaři.

Jediným přípustným trestem byla smrt. Guidato to věděl stejně dobře jako Mooda. Ale věděl, že lovce nezvládne a pochyboval, že by ho zvládl Mooda. A oddělat zezadu někoho, kdo jim tolik pomohl? Nejradši by lovce pustil, ale Mooda by si to nenechal pro sebe. Myslil na kapitánovo místo a využil by každého jeho zaváhání. Bez ohledů na následky, které by to pro starého bojovníka znamenalo.

A pak, byl tu Kaldro. Byl na tom hodně špatně. Oni by ho zachránit nedokázali, ale lovec se tvářil, že pro něj to nebude problém. Pro bezohledného Mooda však Kaldro mohl znamenat další překážku na jeho cestě za povýšením. Ne, Kaldra v tom nemůžu nechat, císař necísař.

„To počká,“ řekl rázněji, než zamýšlel, když už se Mooda nad lovcem netrpělivě pohnul.

„Co počká?“ nepřestal Karat s obvazováním a Guidato si náhle uvědomil, že lovec snad ani na chvíli nespustil zrak z Moodových nohou. Také by přísahal, že se zarostlou tváří mihl pobavený, téměř škodolibý úsměv. Je jako hráč, pomyslel si kapitán. Hraje hodně vysoko, ale výhra není to, co ho zajímá. Miluje riziko.

„Princ počká, nemůže se mu na skále nic stát,“ odpověděl Guidato po krátké odmlce. Mooda s jeho rozhodnutím nebyl vůbec spokojen, ale snažil se nedat to na sobě znát.

„Musíme pro vodu,“ skončil prozatím lovec s ošetřením. Natáhl se po luku a Mooda mu ho neochotně podal. Zdálo se, že si lovec jeho zaváhání nevšiml. Cestou Guidato přemýšlel, že nejjednodušší by bylo zabít Mooda a svést to na vrky. Sám by Mooda nezvládl, ale lovec asi ano. Taky by od jezírka mohl vyšplhat k princovi a nechat ty dva o samotě. Moodovi dát za úkol zlikvidovat lovce a toho nějak nenápadně varovat. Pak by bylo na něm, aby si s Moodou poradil. Princovi by pak mohl říct, že Mooda dostali vrci a lovec mu utekl. A tak postupovali všichni tři pomalu vpřed, lovec hledal vrky, Mooda hlídal lovce a Guidato Mooda.

„Proč jsi na nás čekal? Proč jsi nám pomohl?“

„Popravdě?“

„Popravdě.“

„Chtěl jsem poznat možná budoucího císaře. Tohle byla dobrá příležitost.“

„A...?“

„Hakim se mi líbí, není po otci. Proto sem vás nenechal vrkům. Hakim je aspoň malá naděje pro vobyčejný lidi.“

„Měl bych tě zabít,“ nespouštěl kapitán zrak z nespokojeného Mooda, stále ještě šplhajícího vzhůru na skálu za princem. Poslal ho tam s tím, že on zatím lovcí pomůže vynést Kaldra ven ze soutěsky a přijde za nimi. Rozhodl se tak na poslední chvíli, protože Mooda se ani při dorážení zbylých dvou vrků od lovce nehnul a nedal mu příležitost Karata varovat.

„Proč jsi to už neudělal?“ otázal se lovec a máčel zbytek košile v průzračné vodě. „Mooda se na to jen třás. Dokonce i tyhle dva,“ pokývl lovec k bezvládným tělům, „chtěl pustit až ke mně.“

Guidato neodpovídal. „Dokážeš zachránit Kaldra?“ zeptal se nakonec.

„Snad jo. Jestli nechytí sněť. To je jediný důvod?“

„To mi jako důvod stačí.“

„Je to dobřej důvod,“ souhlasil Karat a zvedl se k odchodu. „Bude ale trvat dlouho, než bude schopnej se vo sebe postarat sám.“

„Nemůžu čekat. Musíme se s princem dostat do bezpečí. Nechám ti Kaldra tady a spolehnu na tebe, nic jiného mi beztak nezbyvá. Ty ho neopustíš.“

„Postarám se o něj, pokud to jen trochu půjde,“ souhlasil Karat.

„Dej si pozor, až se vrátí Lao. On není zlý jako Mooda, ale nevím, kdo přijde s ním.“

„Nenajdou nás. Ale ty budeš mít problémy, když mě necháš jít.“

„Řeknu, že jsi utekl.“

„A Kaldra jsi tu nechal jen tak, hmmm? Mooda bude vědět, žeš mě pustil,“ zavrtěl hlavou lovec.

„Mooda si bude myslet, že ví, že jsem tě pustil,“ opravil ho Guidato.

„Jen aby tvé slovo císaři stačilo. Jsi na svoji práci příliš... lidský, prokoukne tě. Měl bys za mnou Moodu poslat.“

„Hmmm,“ zamručel Guidato. „Chtěls říct příliš měkký...“

„Ne, to nechtěl.“

Každý to vidí, čím jsem starší, tím je to horší, pomyslel si Guidato. „Rozmyslím si to ještě.“

„Ale, otče,“ zvolal rozhořčeně Hakim, „ten člověk nás zachránil!“

„To bylo jeho povinností!“ stál na svém císař. „Toho chlapa chci, živééééého!“ hřímal na muže klečící před ním.

Kapitán stojící na svém místě za princem si opět vzpomněl na hrdého lapku a jeho katy. „Ale Karata vy nikdy nechytíte,“ pomyslel si s až škodolibou radostí.

„A ty půjdeš s nimi!“ obrátil se k němu rozlíčený císař. „Když jsi byl tak tupý a nezabíls ho hned, tak si ho teď hledej! Bez něj se nevracejte!“

Jediný muž, který se před tebou neplazí, tě straší víc než Nbikutova vojska, pomyslel si Guidato a hluboce se uklonil. Ano, lovec nebyl mocným protiproudem jako Nbikutové, on byl jen kapkou, která se odmítala podat proudu vlastní řeky. Nebezpečnou anomálií porušující přírodní zákony. V Guidatovi dozrávalo rozhodnutí, že ani on se nenechá dál vláčet s proudem. Alespoň dobrovolně ne. Ostatně, císař mu přeci před chvílí sám návrat bez lovce zakázal.

Když vyšel ven, narazil v předsálí na Mooda. Bojovník se snažil tvářit vážně, ale slabé zacukání v koutku prozradilo jeho zlomyslnou spokojenost.

„Přeci jen jsem měl lovce poslechnout,“ pomyslel si Guidato.

Černý Lord – Lovec bestií: sborník povídek, hudební kompilace

Vytiskl a vydal Petr Hyťha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 8. publikaci, Plzeň 2011, vydání 1.,

kontakt: *Petr Hyťha, DiS.; Zadní cesta 9; 326 00 Plzeň*

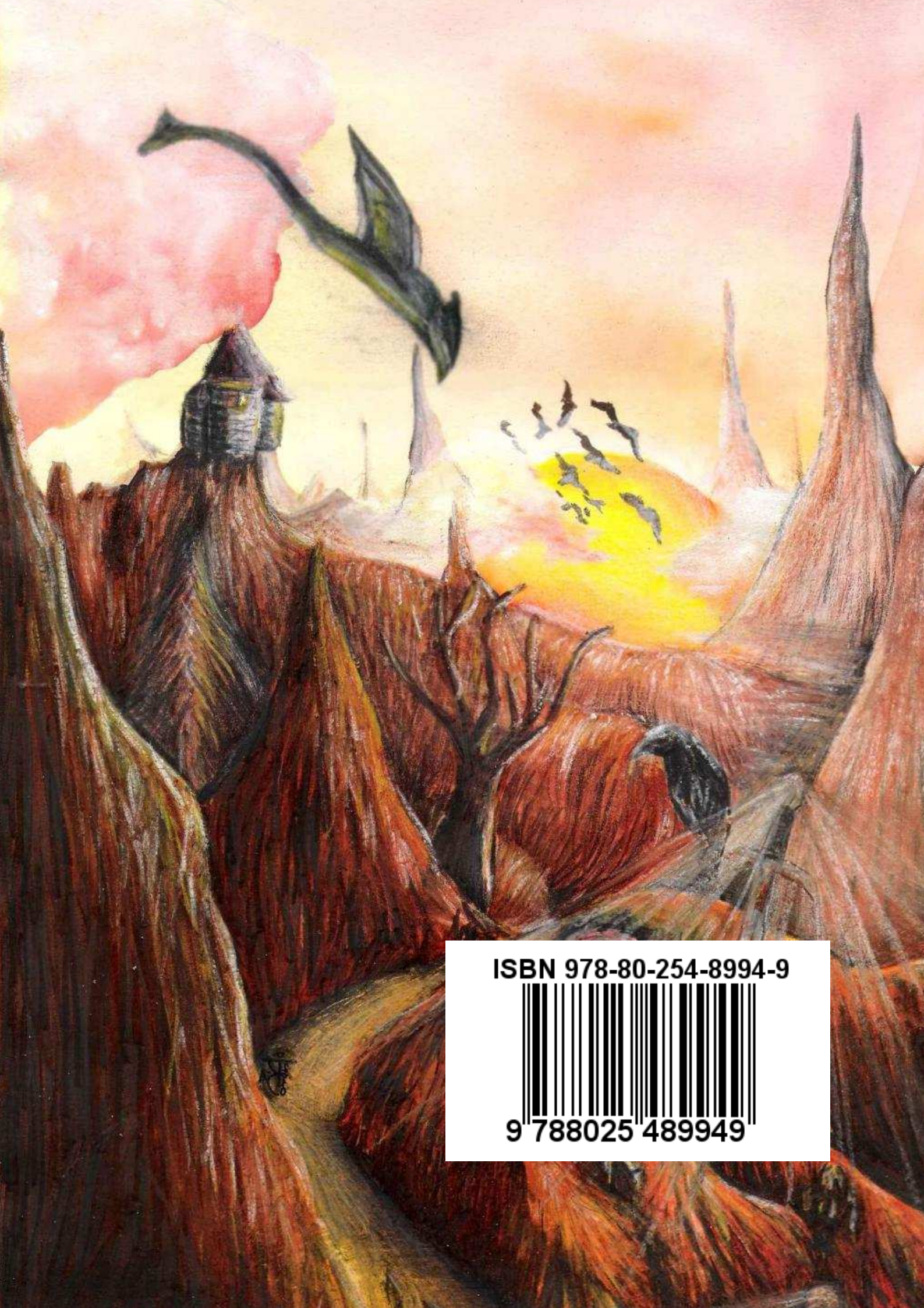
Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.

Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA.

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-254-8994-9

9 788025 489949